

כריסטינה לורן

אוטוביוגרפיה

אוטוביוגרפיה

כריסטינה לורן

מאנגלית: נועה רזון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

כריטינה לורן
אוטובנוגרפיה

Christina Lauren
AUTOBOYOGRAPHY

Text copyright © 2017 by Lauren Billings and Christina Hobbs

Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers, An Imprint
of Simon & Schuster Children's Publishing Division.

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל וגלי אבני
עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: שרון שלו
הגהה שנייה: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב ISBN 978-965-7029-060

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

למתי, כי בלעריך הספר הזה לא היה נכתב.
לכל נער מתבגר שהיה צריך לשמוע את המילים הללו:
אתה מושלם, בדיוק כפי שאתה.

“ואהבה היא אהבה היא אהבה היא אהבה היא אהבה היא
אהבה היא אהבה היא אהבה. אי אפשר לרצוח אותה או
לטאטא אותה הצידה.”

לין־מנואל־מירנדה.

פרק 1

הימים האחרונים של חופשת החורף שלנו היו כמעט כמו הצעדים הראשונים בסיבוב ניצחון על המגרש. אחרי שביליתי שבעה סמסטרים בבית הספר התיכון ונשאר לי רק עוד סמסטר אחד אחרון, אני רוצה לבלות את ימי החופשה שנשארו לי כמו כל נער ממוצע בן גילי: קצת זמן לעצמי וכמה שעות של צפייה ביוטיוב. למרבה הצער, זה לא יקרה.

כי בצד השני של החדר, אוטום שרועה על מיטתה, נועצת בי מבטים ומחכה שאסביר את עצמי.

מערכת השעות שלי עדיין לא סגורה, הלימודים מתחילים בעוד יומיים והקורסים הטובים מתמלאים במהירות וזה כל כך אופייני לך, טאנר. היא לא לגמרי טועה. זה כל כך אופייני לי. אבל מה לעשות, במערכת היחסים שלנו – היא הנמלה ואני הצרצר. ככה זה היה מאז ומתמיד.

"הכול בסדר."

"הכול בסדר," היא חוזרת על דבריי וזורקת את העיפרון שלה לרצפה.

"אולי כדאי לך להדפיס את המשפט הזה על טי־שרט."

אוטום היא הסלע האיתן שלי, המקום הבטוח, החברה הכי טובה שלי – אבל כשזה נוגע ללימודים בבית הספר היא ממש קוץ בישבן. אני מתהפך ונשכב על הגב, מסתכל על התקרה שמעל מיטתה.

ליום ההולדת שלה בשנת הלימודים השנייה – מייד אחרי שעברתי לכאן והיא לקחה אותי תחת חסותה – נתתי לה במתנה פוסטר של חתלתול צולל לתוך גיגית מלאה בכדורי צמר. הפוסטר נשאר תלוי על התקרה בחדרה עד היום. זה חתלתול ממש־ממש חמוד, אבל עם השנים המתיקות והתום התחלפו בעינינו למשהו מטופש, אז על משפט המוטיבציה המקורי: **צללי ישר פנימה – חתלתולה!** הצמדתי ארבעה פתקים עם מה שחשבתי שהיוצר של הפוסטר התכוון באמת: **אל תהיי חתלתולה סתומה.** היא כנראה הסכימה עם המסר, כי היא השאירה את הפתקים מודבקים על הפוסטר מעליה. הסבתי את הראש והסתכלתי עליה. **”אבל למה את דואגת? זאת מערכת השעות שלי.”** **”אני לא דואגת.”** היא אומרת בזמן שהיא אוכלת ערמה של קרקרים שמונחת לפניה. **”אבל אתה בעצמך יודע כמה מהר השיעורים הטובים מתמלאים, ואני לא רוצה שתגמור בסוף בשיעור כימיה עם מר הויה, הוא נותן מלא שיעורי בית וזה מה שיחסל סופית את מה שנשאר מחיי החברה שלי.”**

זאת רק חצי מהאמת. נכון שאם בסוף אתקע בשיעור כימיה עם מר הויה זה עלול להשפיע על חיי החברה שלה – כי אני זה שיש לו רכב, ואני זה שמסיע אותה לכל מקום אליו היא צריכה להגיע – אבל מה שאוטום באמת שונאת זה שאני משאיר דברים לרגע האחרון, ובסוף מצליח בכל זאת להשיג בדיוק את מה שאני רוצה. שנינו תלמידים טובים, כל אחד בדרכו, אך בסופו של דבר, שנינו נחשבים מצטיינים ושנינו עברנו בלי שום בעיה את מבחני הבגרות והמיונים לקולג'.
אבל בכל מה שקשור לשיעורי הבית – אוטום היא כמו כלב שחופר וחופר עד שהוא מוצא את העצם, ואני דומה יותר לחתול מנמנם על אדן החלון; אם שיעורי הבית נמצאים בהישג יד ויש בהם עניין, אני אהיה מוכן להשתעשע איתם.

”טוב, את יודעת שחיי החברה שלך הם בראש סדר העדיפויות שלנו.” אני זו קצת הצידה ומנקה מהזרוע שלי פיזורי קרקר שנדבקו אליה. הם השאירו על העור חריצים זעירים אדומים כמו אלו שמשאיר מצע של חצץ. אם היא רק הייתה מתעלת את הכפייתיות שלה לניקיון

החדר. "אוטום בחיך, את ממש חזירה. תסתכלי איך המיטה שלך נראית."

בתגובה לדבריי, היא דוחפת כמות ענקית של קרקרים לתוך הפה ומפזרת עוד שביל של פירורים על מצעי הוונדר-וומן שלה. רעמת השיער האדום שלה מונחת בערמה מבולגנת על הראש והיא לובשת את אותה פיג'מת סקוביידו שיש לה מאז גיל ארבע-עשרה. היא עדיין מתאימה לה... רוב הזמן.

"אם אי פעם תביאי את אריק לפה," אני אומר לה, "הוא יהיה מזועזע."

אריק הוא חבר שלנו ואחד הבודדים בכיתה שהוא לא מורמוני. אני מניח שבמובן הטכני אריק נחשב מורמוני או שלפחות ההורים שלו נחשבים כאלה. הם מה שרוב האנשים יכנו בשם 'מורמונים לייט'. הם שותים (אלכוהול וגם קפה) אבל עדיין מעורבים באופן סביר בענייני הכנסייה. הוא קורא לזה, לחיות את הטוב שבשני העולמות – אף שברור לגמרי ששאר התלמידים בבית הספר, אלה שבאמת מאמינים בחזון אחרית הימים, לא יסכימו איתו. כשזה נוגע למעגלים חברתיים – או שאתה מורמוני עד הסוף או שאתה לא. בדיוק כמוני.

אוטום משתעלת, מעמידה פנים שהיא נגעלת וחתיכות קרקרים מתעופפות לכל עבר. "אני ממש לא רוצה שאריק יתקרב למיטה שלי." אבל אני כאן, ואני שוכב על המיטה שלה. זו הוכחה לעד כמה אמא שלה סומכת עליי. או שאולי גברת גריין כבר חשה, ששום דבר לא יקרה פה ביני ובין אודי.

זה קרה לנו פעם אחת, בחופשת החורף בשנת הלימודים השנייה. גרתי בפרובו רק חמישה חודשים באותה תקופה, אבל שנינו מייד הרגשנו נוח זה עם זה, והמעמד שלנו כמיעוט מול הרוב המורמוני, בנוסף להרבה שיעורים משותפים שהיו לנו במערכת השעות, עזרו לתחושת הקרבה. לרוע המזל, הכימיה התפוגגה כשדברים בינינו הפכו פיזיים וזה כמעט הרס הכל. איכשהו, בדרך נס, הצלחנו להימנע מהכדור התועה, זה של אחרי המזמוזים, מלהפוך למזוד.

אני לא מוכן לקחת את הסיכון הזה שוב.

נראה שגם היא הפכה מודעת לקרבה בינינו, בדיוק באותו הרגע שזה קרה לי, כי היא מתיישרת ומושכת את חולצת הפיג'מה למטה כך שתכסה היטב את פלג גופה העליון. אני מתיישב ונשען אל ראש המיטה במרחק בטוח ממנה. "אז מה יש לך בשיעור הראשון?"
 אוטום בודקת את מערכת השעות. "פולו. ספרות מודרנית."
 "גם אצלי." אני לוקח קרקר, ומצליח – כמו בן אדם תרבותי – לאכול אותו בלי לפזר סביבי פירורים. אני עובר עם האצבע לאורך הדף של מערכת השעות שלי ומרגיש די מרוצה מהסמסטר הזה. "באמת, המערכת שלי בכלל לא רעה. אני רק צריך להוסיף פה משהו בשיעור הרביעי."

אוטום מוחאת כפיים בשמחה. "עכשיו אתה יכול להוסיף את הסמינר." העיניים שלה קורנות כמו זוג פנסים, וההתרגשות שלה מאירה את כל החדר האפלולי. היא חולמת על הקורס הזה מאז שהייתה תלמידה בכיתה ט'.

הסמינר – ברצינות; כשבית הספר מתייחס אליו במכתבים או הודעות, הם משתמשים בה' הידיעה. זה כל כך יומרני עד שזה לא אמיתי. לכתוב ספר בסמסטר אחד, מציע הקטלוג. כאילו רק שם, בקורס המסוים הזה, הדבר הזה יכול לקרות. כאילו שלא כל אדם ממוצע יכול לכתוב יחד מספיק מילים בתוך ארבעה חודשים. ארבעה חודשים הם חיים שלמים.

תלמידים המבקשים להירשם לקורס חייבים שיהיה להם ממוצע של 3.75 בסמסטר הקודם, ושסיימו בהצלחה לפחות קורס מתקדם אחד בשפה האנגלית. ונגיד שהיו לנו בקבוצה שבועים מועמדים שמתאימים לתנאי הסף וגם מעוניינים בסמינר – אז לא, אין סיכוי, כי יש מקום רק לארבעה-עשר משתתפים.

שנתיים קודם לכן, הגיו יורק טיימס פרסם מאמר בו כינה את הסמינר בשם "קורס שאפתני באופן מזהיר, שתוכנן בקפדנות ובאופן הרציני ביותר על ידי טים פוג'יטה, חבר הסגל המוביל של צוות בית הספר." (אני זוכר את הציטוט המדויק כי המשפט שהוצא מהמאמר והודפס בגודל של בערך פי חמשת אלפים מהגודל המקורי, נשלח

למסגור ומאז הוא תלוי במקום בולט במשרד הראשי. אוטום חושבת שזה קטנוני מצידי, אבל אני לא מפספס הזדמנות להתרעם על השימוש לרעה ביותר מדי שמות תואר, כמו במאמר הזה.) לפני שנה, תלמיד השנה האחרונה בשם סבסטיאן בראדר, השתתף בסמינר, ואחר כך איזה מוציא לאור ידוע מאוד קנה ממנו את כתב היד שלו. אני לא מכיר אותו, אבל שמעתי את הסיפור שלו מאה פעם: אבא שלו הוא בישוף! הוא כתב ספר פנטזיה בדיוני! יוצא מן הכלל, כנראה. מר פוג'יטה שלח את כתב היד לסוכן שלו, שהעביר אותו לכמה אנשים בניו יורק, שכנראה ממש נלחמו ביניהם על כתב היד, ובו, עכשיו הוא לומד באוניברסיטת BYU וכנראה יאלץ לדחות את השליחות המורמונית שלו, כדי לצאת לסיור יחסי ציבור עם הספר ולהפוך לטולקין הבא.

או הרוץ האברד הבא. אם כי, אני מניח שכמה וכמה מורמונים לא יאהבו את ההשוואה האחרונה. לא נוח להם כשמזכירים אותם בנשימה אחת עם כת כמו הסיינטולוגיה. וגם הסיינטולוגים מהצד שלהם, לא ממש מתים על זה.

בכל אופן, עכשיו – חוץ מאוניברסיטה, פוטבול וים המורמונים – כשמדברים על פרובו, העיר שלנו, מדברים אך ורק על הסמינר הזה. "רגע, את נרשמת כבר?" אני בודק. לא שאני מופתע במיוחד. השיעור הזה חשוב לאוטום יותר מכל דבר אחר, ואף שהיא כבר מזמן עומדת בתנאי הסף היא עדיין טורפת ספרים בכמויות, בתקווה שיום אחד היא תקבל את ההזדמנות שלה לכתוב את הספר הראשון. היא מהנהנת. חיוך זורח נמתח על פניה.

"את רצינית..."

"גם אתה יכול, אם תדבר עם מר פוג'יטה." היא אומרת. "הציונים שלך מתאימים. אתה גם כותב טוב וחוזן מזה הוא אוהב את ההורים שלך."

"לא." אני מחכה למכתבי תשובה ממכללות בכל רחבי ארצות הברית, רק לא פה – אמא שלי ממש התחננה בפני שאחפש מכללה מחוץ ליוטה – אבל כל תשובה חיובית מאחת המכללות האלו תהיה

מותנית בציונים גבוהים גם בסמסטר האחרון של הלימודים. ככה שלא משנה כמה קל הסמסטר הזה עומד להיות, זה עדיין לא אומר שכדאי לי לקחת את הסיכון.

אוטום מסתכלת על הציפורניים שלה. "למה? כי אז, אתה יודע, תהיה מוכרח פעם אחת לגמור משהו עד הסוף?"

"קודם גמרתי את אמא שלך עד הסוף. אני חושב שאת יודעת למה אני מתכוון."

היא מושכת שיערה מהרגל שלי ואני צורח בקול גבוה ונשי שמצליח להפתיע אפילו אותי.

"טאנר". היא אומרת וקמה להתיישב. "אני רצינית. זה יהיה לטובתך. כדאי לך לקחת את השיעור הזה איתי."

"את אומרת את זה כאילו שאני בעניין ובכלל רוצה את זה." היא מסתכלת עליי במבט נוקב. "זה ה' סמינר, איריוט אחד. כולם רוצים את זה."

נו, עכשיו זה ברור? היא שמה את הקורס בראש מעייניה, וזה מייד הפך אותה להיות לחנונית, מה שמייך גורם לי לרצות להגן על אוטום של העתיד, כשיום אחד היא תהיה לכדה בעולם הגדול, נאבקת ונלחמת בדרך החנונית הזאת שלה.

אני מחייך אליה את החיוך הכי הורס שלי. "אוקיי." "אתה מפחד שלא תצליח לכתוב משהו מקורי ומעניין?" היא שואלת אותי. "כי בזה אני אוכל לעזור לך."

"בחייך. אני עברתי לגור כאן כשהייתי בן חמש-עשרה – אני חושב שאת יכולה להסכים איתי שזה הזמן הכי גרוע בחיים של בן אדם לעבור מפאלו אלטו בקליפורניה לפרונו שביוטה – עם פה מלא ברזלים ובלי אף חבר. אז יש לי מה לספר."

שלא לדבר על זה שאני ילד קוויר וחצי יהודי בעיירה מורמונית וסטרייטית.

את הדבר האחרון אני לא אומר בקול. אפילו לא באוזניה של אוטום. זה לא היה עניין גדול בפאלו אלטו, כשבגיל שלוש-עשרה הבנתי שהרעיון של להתנשק עם בנים מוצא חן בעיניי לפחות באותה

מידה כמו להתנשק עם בנות. לעומת זאת, פה בפרובו זה יהיה עניין ענק. אוטום היא החברה הכי הכי טובה שלי, כן, אבל אני לא רוצה לספר לה על זה ולהסתכן בלגלות שהיא חופשייה ומתקדמת בדעותיה רק בתאוריה – עד שזה מגיע לילד עם נטיות שמסתובב לה בחדר השינה.

"לכולנו היה אז גשר על השיניים, ואני הייתי חברה שלך." היא אומרת ונשכבת חזרה על המיטה. "חוץ מזה, בגיל חמש-עשרה כולם סובלים, טאנר. זה הגיל של המחזור החודשי והזקפה המביכה באמצע הבריכה, פצע בגרות והתקפי חרדה, הכול לא ברור ולא יודעים איך אמורים להתנהג בחברה. אני מבטיחה לך שעשרה מתוך חמישה-עשר תלמידים בסמינר הזה, יכתבו על הבעיות שיש להם בבית הספר, ולו רק בגלל שאין להם דמיון מפותח מספיק כדי להמציא משהו אחר."

אני מגלגל במוחי במהירות את העבר שלי ותחושת התגוננות לא נעימה מתגנבת אל בטני, כזאת שמאשרת לי שיכול להיות שהיא צורקת באבחנה שלה. אולי אני באמת לא אצליח להיות מקורי ולהביא משהו מעניין ועמוק, וסיפור הרי צריך לבוא ממקום עמוק. ההורים שלי תומכים בי – אולי אפילו תומכים מדי – יש לי משפחה מורחבת ומשוגעת אבל נפלאה, יש לי אחות לא יותר מדי נוראית, רק קצת דרמטית, יש לי מכונת משלי, והחיים שלי עד עכשיו לא היו יותר מדי מסובכים.

אז אני רוכן קדימה וצובט את הירך שלה מאחור. "מה הופך אותך לכל כך עמוקה?"

את זה אני אומר כמובן בצחוק. לאוטום יש הרבה על מה לכתוב. אבא שלה נהרג באפגניסטן כשהיא הייתה בת תשע. לאחר מכן, אמא שלה – שבורת לב וכועסת – החליטה לפרוש מהכנסייה המורמונית, מה שבעיר הזאת נחשב לעריקה בסדר גודל ענק. יותר מתשעים אחוז מהאנשים שחיים כאן הם מורמונים אדוקים. ומי שלא שייך לכנסייה, נשאר מחוץ לחיים החברתיים. נוסף לזה גם את העובדה שעם המשכורת של גברת גרין, היא ואוטום בקושי מצליחות להסתדר.

אוטום שולחת בי מבט נוקב. "אני יודעת בדיוק למה אתה לא מתלהב לעשות את זה, טאן. זה הרבה עבודה ואתה הרי ידוע כעצלן." כמובן שבסוף היא הצליחה לפתות אותי להוסיף את הסמינר המטופש למערכת השעות שלי, ועכשיו, כשאנחנו נוסעים ביחד אל בית הספר בבוקר יום שני שאחרי חופשת החורף, היא שברירית ומנוכרת אחרי שסיפרתי לה שנרשמתי והתקבלתי.

אני יכול להרגיש את המבט הלוהט שלה על פני כשאני פונה אל שדרות בולדוג. "אז פוגיטה פשוט חתם לך על טופס ההצטרפות?" היא אומרת. "ככה? פשוט?"

"אודי, את לא נורמלית אם את מתבאסת בגלל זה. את מבינה את זה, נכון?"

"אז מה עכשיו?" היא ממשיכה, מתעלמת מהשאלה הרטורית שלי. "אתה באמת מתכוון לעשות את זה?"

"כן, למה לא?" אני נכנס למגרש החניה המיועד לתלמידים, מחפש מקום חניה פנוי קרוב לכניסה, אבל אנחנו מאחרים ואין שום מקום חניה קרוב ונוח. אני משתחל למקום פנוי לאורך הצד האחורי של הבניין.

"טאנר, אתה בכלל יודע מה זה אומר?"

"איך אפשר ללמוד פה בלי לדעת מה זה הסמינר?"

היא נועצת בי מבט נוקשה כי השתמשתי בטון הלעגני שלי, והיא שונאת כשאני עושה את זה.

"אתה תצטרך לכתוב ספר. ספר שלם."

כשאני מאבד את הסבלנות שלי, אני מגיב כצפוי בצורה רגועה יחסית: אני דוחף את דלת המכונית שלי בגסות יותר מהרגיל ויוצא לאוויר הקר שבחוף. "לעזאזל אודי, מה קורה? זאת את שלחצת עליי להוסיף את הסמינר למערכת שלי."

"כן, אבל לא היית צריך לעשות את זה אם לא דצית באמת."

אני שולח לעברה את החיוך הכי מוצלח שלי, זה שהיא אוהבת. אני לא אמור לעשות את זה, אני יודע, אבל היי, משתמשים במה שיש... "לא היית צריכה להגיד לי שאני עצלן."

היא משחררת נהמה פראית, כזאת שאני חושב שאני אוהב. "אתה כזה בר-מזל ואתה אפילו לא יודע את זה."
אני מוציא את התיק מתא המטען ומתעלם ממנה. היא כזאת בחורה מבבלת.

"בכל מקרה, אבל אתה מבין למה אני מתכוונת שהכול פשוט וקל מדי בשבילך?" היא ממחרת להשיג אותי. "כי אני למשל הייתי צריכה להגיש בקשה ואז לבוא אליו לראיון, וגם קצת, אתה יודע, להתרפס בפניו. ואתה פשוט נכנסת למשרד שלו והוא מייד חתם לך על הטופס."

"זה לא היה בדיוק ככה. נכנסתי למשרד שלו ושוחחתי איתו כמה רגעים, סיפרתי לו מה שלום ההורים שלי, ורק אז הוא חתם לי על הטופס."

היא לא עונה וכשאני מסתובב אליה, אני קולט שהיא הולכת לכיוון ההפוך, אל הכניסה הצדדית של הבניין.
"אני אראה אותך בארוחת צוהריים, חברה טובה!" אני צועק אחריה. היא מרימה לעברי אצבע משולשת.

החמימות בתוך הבניין היא גן עדן, אבל רועש פה והרצפה ספוגה בשלוליות של שלג נמס ומטונף שנשר ממגפיים. אני הולך לאורך המסדרון לכיוון הלוקר שלי, דחוק בין סאשה סנדרסון וג'ק תורן, שניים מהאנשים היפים והנחמדים ביותר בבית הספר התיכון של פרובו.

מבחינה חברתית, העניינים כאן די מורכבים. שנתיים וחצי מאז שהגעתי לפה ואני עדיין מרגיש "הילד החדש". זה כנראה בגלל שרוב התלמידים כאן נמצאים יחד מאז גן הילדים, ומבלים ביחד במיליון פעילויות הקשורות לכנסייה, גם אחרי שעות הלימודים. לי יש רק את אודי, אריק ועוד כמה חברים, שהם אומנם מורמונים אבל מגניבים, אז הם לא מבבלים לנו כמוח יותר מדי וההורים שלהם לא מפחדים שאנחנו עשויים לקלקל ולהשחית אותם. בפאלו אלטו, בשנה הראשונה שלי בתיכון, אפשר לומר שיצאתי עם בחור במשך כמה חודשים ועדיין הייתה לי קבוצה שלמה של חברים, שהכרתי עוד

מהגן, שאפילו לא מצמצו כשראו אותי מחזיק לגייב את היד. אז לא ידעתי להעריך את החירות הזאת.

יש כאן בנות שמפלטטות איתי, ברור. אבל רובן מורמוניות, ולעולם לא ירשו להן, גם לא בעוד מיליון שנה ויותר, לצאת איתי. רוב ההורים פה מצפים שהילדים שלהם יינשאו למישהו מתוך הכנסייה וזה לא יכול לקרות עם מישהו כמוני, אחד שלא שייך. אלא אם אני אמיר את דתי לדת המורמונית – וזה לעולם לא יקרה. קחו לדוגמה את סאשה. אני מרגיש שיש משהו שנרקם בינינו. היא מפלטטת איתי ונוגעת בי, אבל אוטום טוענת שזה לא יכול להתקדם לשום מקום. וזה עוד יותר נכון בכל מה שנוגע לסיכוי שיש לי פה עם בחורים, מורמונים או אחרים. אני לא יכול לברוק את החום של המים האלה כאן בפרובו. בכיתה י' הייתי דלוק על ג'ק תורן, אבל הוא מחוץ לתחום בגלל שלוש סיבות עיקריות: (1) זכר, (2) מורמוני, (3) פרובו.

לפני שאודי התעצבנה עליי הבוקר היא נתנה לי, בלי לומר מילה, חבילה של מדבקות נוצצות בצורת דינוזאורים. אז גם אני, בלי לומר מילה, תקעתי אותן בכיס האחורי של המכנסיים. אוטום יודעת לתת לי דברים, שיהיה לי בהם שימוש או שיהיו נחוצים לי בזמן לא ידוע בעתיד, ואני זורם עם זה. ברגע שאני פותח את דלת הלוקר שלי, אני מייד מבין מה היה המניע שלה הפעם. אני ידוע לשמצה כאחד שלא זוכר אף פעם את המערכת שלו, ובגלל שמערכת השעות שלנו מתחלפת ומשתנה באופן תדיר – בכל סמסטר אני צריך להדביק את המערכת שלי בתוך הלוקר, ובכל סמסטר אני שוכח להביא נייר דבק. "אתה מבריק," אומרת סאשה מאחוריי. היא מתקרבת כדי לראות טוב יותר מה אני עושה. "ו... שיוו, זה כל כך חמוד. דינוזאורים! טאנר, מה אתה, ילד בן שמונה?"

"זאת מתנה מאוטום."

אני שומע את התגובה של סאשה לדברים שאמרתי בשתיקה שלה, במה שלא נאמר: *הם כן? הם לא? כולם שואלים את עצמם אם אוטום ואני מזדיינים לפעמים.*

כמו תמיד, אני משאיר את השאלה תלויה באוויר. החשדנות הזאת

שלה היא דבר טוב מאוד בשבילי. בלי לשים לב, אוטום הייתה המגן האנושי שלי.

"היי, מגפיים יפים." אני אומר לה. הן מגיעות עד קצת מעל הברכיים שלה. מעניין למי היא מכוונת את תשומת הלב בשעה שהיא מתלבשת: לבחורים בבית הספר או להורים שלה בבית. אני נותן לה מדבקת דינוזאור ונשיקה על הלחי כשאני חולף ועובר לידה עם הספרים שלי ביד, וממשיך ללכת במסדרון.

תיכון פרובו הוא לא בית ספר דתי בשום אופן, אבל לפעמים זה מרגיש שהוא כן. אם יש דבר אחד שאתה לומד מהר מאוד לגבי מורמונים, זה שהם תמיד מתמקדים במה שחיובי; רגשות חיוביים, מעשים חיוביים, שמחה, שמחה, אושר, אושר. אז השיעור הראשון בקורס לספרות מודרנית עם גברת פולו מתחיל עם הפתעה לא צפויה ובכלל לא שמחה: הספר הראשון שנקרא יחד יהיה 'פעמון הזכוכית'.

אני שומע סביבי מלמולים שקטים ורטינות בשעה שהתלמידים נכנסים לכיתה ומתיישבים במקומות שלהם, יוצרים קשר עין וסתם מבזבזים את המחוות הדרמטיות לאי שביעות הרצון שלהם, מכיוון שהגברת פולו – בשיער פרוע, חצאיות מתנפנפות, טבעות על האגודלים, אתם מכירים את הטיפוס – מתעלמת מההמולה ומהרגשות המתקוממים. אני חושד בה שהיא אפילו די נהנית מזה. היא מתנרנדת על העקבים שלה קדימה ואחורה, מחכה שכולם יירגעו ונוכל לחזור אל רשימת הקריאה ולגלות מה עוד יש לה שם בשבילנו.

'תורת עץ הרעל' של ברברה קינגסולבר, 'לילה' של אלי ויזל, 'הקלות הבלתי נסבלת של הקיום' של מילן קונדרה, 'טירת הזכוכית' של ג'אנט וולס ועוד ועוד, עד ל'סולה' של טוני מוריסון ואפילו ספר הזיכרונות המזויפים של ג'יימס גודמן פרי. המדהים ביותר בכל הרשימה הוא הספר שנקרא 'אלמר גנטרי' של סינקלייר לואיס, הוא רומן העוסק בדת פנאטית ומספר על מטיף נכלולי בסגנון מופעי-אוהל-נוצריים ומפגשי-חיי-המתים, זה על קצה המזלג, אפשר לומר. גברת פולו אמיצה, ואני לא יכול לחכות לראות את המורמונים האלה יוצאים מאזור הנוחות שלהם.

אוטום לצידי, עדיין לא מדברת איתי, יושבת זקופה בעיניים פקוחות לרווחה. היא כבר קראה כמעט את כל הספרים ברשימה וכמו שאני מכיר אותה, אני יודע בדיוק מה היא חושבת עכשיו: יש לי עוד זמן להירשם ולעבור לשייקספיר עם מר גיזר?

היא מסתובבת ומסתכלת עליי, עיניה מצטמצמות כשהיא מנחשת על מה אני חושב. היא נוהמת בכעס שוב ואני לא יכול לעצור את עצמי מלצחוק בקול רם.

"אבל גם אתה כבר קראת את רוב הספרים ברשימה," היא מתעקשת.

אני נשען לאחור, משלב אצבעות מאחורי הראש ושולח אליה שוב את החיוך המוצלח שלי. קלי קלות. יש לי סמסטר קל לפניי.

פרק 2

כשמגיעה השעה הרביעית, אוטום כבר הופכת לפקעת עצבים מהלכת. היא נרגשת לקראת הסמינר, אבל עדיין כועסת עליי ששימנתי את דרכי פנימה. אני משתרך מאחוריה לאורך המסדרון ומשתדל שלא תראה אותי מחייך, אבל מייד בכניסה לכיתה היא חומקת ממני בכוונה ומתקרבת אל אזור שיש בו רק שולחן פנוי אחד. "אודי, לכאן," אני קורא אליה מהשורה האחרונה, שומר בשבילה כיסא פנוי לצד אחד בשבילי. היא יכולה לבחור בין להצטרף אליי, או להיראות קצרת רוח בצורה מסתורית. אז היא מתקרבת, שולחת לעברי מבט זועף ואומרת: "אתה קרציה."

"גם אני אוהב אותך, אבל רק קצת."

היא צוחקת, "אל תהרוס לי את זה." וזה אכן ככה, ממש ככה. אני יכול להתנהג כמו אידיוט ולהרוס משהו שחשוב לה כל כך. אבל זה מה שהיא חושבת שאני רוצה? כנראה שלפי הדרך בה אני מתנהג נראה לה שכן. "לא אהרוס לך." אני מחליק את מחק המזל שלי אל השולחן שלה, זה המחק שהיא נתנה לי במתנה לחג המולד לפני שנתיים. עליו תמונה מודפסת של היימן. מה שפעם היה ריבוע לבן נראה עכשיו כמו גוש אפור. להיימן כמעט ואין פרצוף ויש לו רק רגל אחת. היא מכווצת את האף המנומש שלה ושולחת אליי מבט זועף ולא מחייב. נראה שהיא סלחה לי.

מר פוג'יטה נכנס לכיתה ובידיו מתנדנדת ערמת ספרים גבוהה.

הוא מצליח להנחית אותה בשלום על השולחן שלו שנמצא במרכז הכיתה בין שולחנות התלמידים ומתעלם מהערמה המבולגנת שיצר. אחד הספרים, "העמדה" של סטיבן קינג, מחליק ונחבט בקול על הרצפה וגם מזה הוא בוחר להתעלם. הספר מונח פתוח בין רגליו, והכריכה מופנית כלפי מעלה. בזווית העין אני קולט את אוטום יושבת עוד יותר זקופה ודרוכה ואני יודע שהיא אחוזת חרדה, בגלל הדפים של הספר הכבד שהולכים ומתקמטים תחת המשקל שלו ככל שהזמן עובר.

"בוקר טוב!" מזמר מר פוג'יטה ואז מרים את עיניו אל השעון התלוי על הקיר מאחורינו. "אופס! כבר אחרי הצוהריים! אני טים פוג'יטה. אבל כולם קוראים לי פשוט פוג'יטה." תמיד חיבבתי את פוג'יטה, אבל עכשיו, כשהוא בעצמו מציין את הכינוי שלו, אני מחבב אותו קצת פחות, לפחות בשבעה אחוזים פחות.

אנחנו ממלמלים ברכות בחזרה, שקטים בגלל הבהלה מגודל המעמד או סתם כי התעייפנו מארוחת הצוהריים שאכלנו לא מזמן. פוג'יטה מחייך ובוחר אותנו, מסתכל עלינו אחד אחד. גם אני מסתכל סביבי וקולט את הרכב הכיתה: ג'וש, דאסטין, אמאנדה, ג'ולי, קלייב, בוריטו דייב, סאבינה, דייב כדורגל, אשר, קיילי, מק'קנה, ג'יימס, לוי. כולם מורמונים. השיער קצוץ בקפידה, השרוולים ארוכים, היציבה בטוחה. אוטום ואני יושבים מאחור ונראים כמו שני עצים מעוותים במרכזה של מדשאה מטופחת.

פוג'יטה קורץ אליי כשהוא מבחין בי. הוא חושב שאמא שלי גיבורת-על. אוטום שיושבת לצידי, מרשה לעצמה נשיפה זהירה דרך האף. בזכות אמא שלי (גאונת מחשבים) ואבא שלי (מנתח לב בעל שם, שלפחות על פי הדיווחים בעיתונות, הציל את חייו של מושל יוטה), אני זוכה ליחס טוב במיוחד מהמורים בתיכון כבר מהיום הראשון שעברנו לכאן. והעובדה שפוג'יטה צירף אותי לסמינר שלו, נראית כמו עוד הטבה שזכיתי לה בזכות הוריי.

"ברוכים הבאים, חברים וחברות." פוג'יטה פורש את ידיו לצדדים ומייד מעביר את מבטו על פני החדר. "איפה הוא?"

אנחנו שותקים מבלבלים כשהוא חוזר וסורק את הנוכחים בכיתה ומסתכל עלינו כמחכה מאיתנו לתשובות.

"מי?" שואל לבסוף דאסטין, שכמו תמיד יושב מקדימה באמצע השורה הראשונה.

פוג'יטה מציץ אל השעון שעל מפרק כף ידו כמוורא שהוא נמצא במקום הנכון. "קיווייתי שזאת תהיה הפתעה מגניבה, ואני מניח שככה זה יהיה בסופו של דבר, אבל כנראה שהוא פשוט מאחר." אנחנו מקשיבים לו בשתיקה מהולה בציפייה כשהגבות שלו מתרוממות לאט לעבר התקרה. "בסמסטר הזה יהיה איתנו עוזר הוראה מאוד מאוד מיוחד." הוא מודיע לנו. אני מדמיין את התיפוף ההולך ומתגבר שהוא שומע בעיני רוחו, אבל ההפסקות המתודיות הדרמטיות שהוא משלב בתוך המשפטים, הופכות את הרגע למוזר וקצת מאכזב. "בוודאי תשמחו מאוד לשמוע שסבסטיאן בראדר, בכבודו ובעצמו, יחונך בסמינר הזה כל אחד ואחת מכם."

מקהלה של קולות נלהבים פורצת כמעט בבת אחת מארבעה-עשר הגופים שבחדר. גיבור מורמוני יבוא לכאן וישהה איתנו! אפילו אוטום מכסה את פיה בכף ידה. מורמוני או לא – גם בעיניה סבסטיאן בראדר הוא גיבור מקומי.

פוג'יטה ממשיך לדבר אלינו כשידיו שלובות והוא מתנדנד קדימה ואחורה: "כמובן שלוח הזמנים של סב עמוס ביותר בימים אלה," הכינו הזה – סב – גורם לי לגנוח בתוך תוכי, "אבל שנינו מרגישים, שהניסיון שלו יכול לתרום לכל אחד ואחת מכם. אני בטוח שהוא יהווה לכם השראה אמיתית. סבסטיאן למד בשנה שעברה בדיוק את הסמינר הזה ועכשיו, כשהוא רק בן תשע-עשרה, הוא כבר בדרכו לקריירה ספרותית מכובדת." פוג'יטה נשען קדימה ומוסיף בשקט כמשתף אותנו במידע חסוי, "קראתי כמובן את הרומן שלו. והוא מדהים. מדהים!"

"יצא לו לשמוע על כריסטופר פאוליני?" אני לוחש לאוטום. היא שולחת בכיווני מבט קר שמשמעותו "אולי תסתום כבר." פוג'יטה מוציא ערמה של דפים מתוך תיקייה קרועה ומתחיל לחלק אותם

בינינו. "נראה שאפשר לדלג על הלמה-אתם-נמצאים-כאן, אתם כאן כדי לכתוב ספר, נכון?" כמעט כולם מהנהנים בהתלהבות. "וזה בדיוק מה שאתם עומדים לעשות. ארבעה חודשים הם לא הרבה זמן, זה נכון, אבל אתם תעשו את זה. אתם תמצאו את הדרך. וזאת הסיבה שאני כאן."

"אנחנו נעבוד קשה מההתחלה, בכל הכוח." הוא מתהלך בכיתה, מסתובב בינינו. "יש לי המלצה לרשימת קריאה ומבחר גדול של מקורות שמהם תוכלו ללמוד על תהליכי כתיבה שונים ואיך בכלל להתחיל לכתוב, אבל למען האמת, הדרך היחידה לכתוב ספר היא לשבת ולכתוב אותו. מה שלא תעשו כדי להגיע לתוצאה הזאת – זה יהיה תהליך הכתיבה שלכם."

אני מסתכל על הרף שהוא חילק לנו ובו תוכנית הלימודים של הסמינר ולוח הזמנים המוצע להגשת טיוטות ומרגיש איך המצח שלי מתלהט, וחרדה, שהיא עדיין רק בגודל ראש של סיכה, מתחילה לחזור ולעלות מהגב שלי ומטפסת לה לאט-לאט לכיוון הצוואר.

יש לי שבוע אחד כדי למצוא רעיון.
רק שבוע אחד.

כשאני מרגיש את תשומת הלב של אוטום, אני מסתובב אליה ומחייך חיוך קליל, אבל כנראה שלא מספיק קליל, לא קליל כמו שקיוויתי, כי החיוך שלה נעלם והופך לגיחוך עקום והיא אומרת לי בשקט, רואה ישר דרכי, "אתה מסוגל לעשות את זה."

תשאלו אותי איך מבדילים בין פונקציות בטריגונומטריה ואני סוגר לכם את הפינה הזאת. תנו לי ביד ערכה לבניית דגם של מולקולה מורכבת ואני אבנה לכם את המודל היפה ביותר שראיתם בחיים. אבל בקשו ממני לדלות משהו מעומק המעיים שלי ולשתף אותו עם העולם? כאוס רגשי. אני לא אחד שנהנה באופן מיוחד מעבודה קשה, אבל באותה מידה אני שונא לעשות עבודה מחורבנת בכל תחום. מעולם לא ניסיתי להיות יצירתי והעובדה הזאת עולה בדעתי רק עכשיו, בזמן שאני יושב כאן.

וכאילו כדי להחמיר את המצב פוג'יטה מוסיף, "הניסיון שלי

מלמד שלרובכם כבר יש רעיון שמדגדג לכם בראש. בשבוע הקרוב סבסטיאן ואני נעזור לכם לחדד אותו. ואחר כך תצללו ישר פנימה!" אני אפילו לא מצליח ליהנות מזה שהוא חזר על המשפט מעורר ההשראה מהפוסטר עם החתלתול, כי בפעם הראשונה מזה... ובכן, אולי אי-פעם, אני מרגיש שיש משהו שהוא גדול עליי.

אוטום מחליקה אל שולחן הכתיבה שלי את המחק ומנצלת את ההזדמנות כתירוץ ללחוץ לי את היד.

כשנפתחת הדלת הצרדית וכולנו מסתובבים אליה, נשמעים קולות כיסאות מתחככים ברצפת הפרקט. כולנו יודעים מי זה ובכל זאת מסתכלים.

הפעם האחת ויחידה שראיתי את אוטום שיכורה הייתה בקיץ האחרון, שהייתה גם הפעם היחידה שבה הודתה בפניי שהיא מאוהבת בי. חשבתי שאנחנו מרגישים בעניין הזה את אותו הדבר אחרי הניסיון הכושל לפני שנתיים, אבל מסתבר שלא בדיוק. פעם אחת, אחרי ששתיי ארבע מרגריטות ולפני שטלטלה אותי עד שהתעוררתי על הרצפה שלה והתחננה שאשכח את כל מה שאמרה לי, היא דיברה במשך שעה על הרגשות שלה אליי, ששמרה בסוד בשנתיים האחרונות. בין הערפל השתוי שהייתי בו, והדיבור הסבוך ורווי אדי האלכוהול שלה, יצא שאני זוכר רק שלושה משפטים ברורים:

הפנים שלך הגיוניות לי.

לפעמים אני נתקפת מחשבות מוזרות שאני לא אהיה מספיק טובה בשבילך.

אני אוהבת אותך, אבל רק קצת.

אנחנו מי שאנחנו, וכך הצלחנו לעקוף את המבוכה האיומה שהוידוי שלה איים להטיל עלינו, בזה שצחקנו על הכול במשך שבוע שלם.

אני אוהבת אותך, אבל רק קצת – הפך מייד לסיסמה החדשה שלנו. אוטום ניסתה להסביר לי כמה פעמים ללא הצלחה את ההיגיון שעומד מאחורי הפנים שלך הגיוניות לי – משהו שקשור לסימטריה

בתווי הפנים שלי שעושה לה נעים במקום עמוק ולא מודע אצלה – אבל זה עדיין המשפט החביב עליי, וכל פעם שאני מבחין שהיא נכנסת ללחץ ממהוה, לא משנה מה זה, אני פשוט אומר לה, "אודי, תירגעי, הפנים שלך הגיוניות לי." והיא מייד מפשירה. היא צוחקת מזה כל פעם מחדש.

המשפט השני – לפעמים אני נתקפת מחשבות מוזרות שאני לא אהיה מספיק טובה בשבילך – מכה בי במקום אחר לגמרי. עברתי על עצמי וכבר הייתי ממש קרוב להיפתח בפניה, אבל אחרי המשפט הזה, שיניתי את דעתי. המילים של אודי הרעידו את האקורד הצורם שבתוכי, את הקונפליקט הפנימי ששואל מה זה להיות דו-מיני. יש אצלי מין שטן קטן שיושב על אחת מהכתפיים שלי ולוחש לי באוזן את התפיסה שנשמעת מכל עבר, בתוך הקהילה הגאה ומחוץ לה, שביסקסואליות מעידה יותר מהכול על הססנות. שאדם המגדיר את עצמו כדו-מיני, פשוט לא מסוגל להיות מרוצה עם אדם אחד והתווית הזאת של להיות דו, מאפשרת לו לא להתחייב. ויש את המלאך שיושב על הכתף השנייה שלי ואומר לי את מה שהספרות והמחקרים הקווררים מעודדים אותי להאמין, שלהיות דו-מיני אומר שאני פתוח להתאהב בכל אדם. ושמה שחשוב הם לא החלקים ממנו האדם הזה מורכב, אלא הוא עצמו. ושלאדם הזה, כשהוא יגיע, אני כן ארצה להתחייב.

אבל מכיוון שמעולם לא התאהבתי ומעולם לא הרגשתי את הכמיהה הכואבת לאדם אחר, אני עדיין לא יודע איזו מהעמדות תתגלה כנכונה. כשאוטום אמרה את המשפט על לא להיות מספיקה בשבילי, לא התייחסתי ואחר כך העמדתי פנים כאילו שאני לא זוכר את זה. הבעיה היא שאני כן זוכר, ועוד איך זוכר. למעשה, זה ממש רודף אותי, בזמן שאני מעמיד פנים שאני בכלל לא מחכה לרגע שבו יגיע מישהו שיהפוך אותי לגמרי, ושאני אהיה בטוח לגביי כמו שעוד לא הייתי בטוח לגביי משהו בכל החיים שלי.

ככה שברגע שסבסטיאן בראדר נכנס לכיתה שלנו, הוא רואה אותי ואני רואה אותו, אני מרגיש כאילו שאני עומד ליפול מהכיסא.

אני מרגיש שיכור.

ועכשיו אני סוף-סוף מבין למה אוטום התכוונה כשאמרה את המשפט על הפנים.

כבר ראיתי אותו במסדרונות בית הספר בעבר, אבל אף פעם לא הקדשתי לו יותר מדי תשומת לב. הוא אחד מהבחורים המושלמים האלה, בן של בישוף וככל שאני יודע – ארוק ביותר באמונתו.

אבל עכשיו אני לא מסוגל להוריד ממנו את העיניים. סבסטיאן כבר לא ילד. אני שם לב ללסת המסותתת שלו ולעיני השקד שנוטות כלפי מטה, לאדמומית בלחיים ולפיקת הגרון שעולה ויורדת בשעה שהוא בולע רוק תחת משקלן של כל העיניים שלנו שנוצרות בו.

"היי, חברים." הוא מנופף לנו קלות בידו ובצעד מהוסס נכנס עמוק יותר לתוך הכיתה, ללחץ את ידו המושטת של פוג'יטה. עיני כל התלמידים בכיתה עוקבות אחריו.

פוג'יטה קורן לעומתנו. "מה אמרתי לכם?"

השיער של סבסטיאן מגולח בצדדים ושופע למעלה. החיוך שלו כל כך רחב ובהיר וטהור. הוא פשוט יפהפה. אבל יש משהו אחר מעבר ליופי שלו, משהו באופן שבו הוא מתנועע שתופס אותי. אולי זה איך שהעיניים שלו לא נעצרות על אף אחד מאיתנו ליותר מרגע אחד חטוף. אולי זאת התחושה שיש לי לגביו כאילו הוא קצת נזהר מאיתנו. עכשיו כשהוא פונה ועומד מול הכיתה, העיניים שלו מנצנצות כשהן פוגשות את העיניים שלי, לרגע אחד מהיר ואז שוב פעם, כמו מנסרה שלוכדת קרן אור. החלקיק הזה של פעימת הלב, הספיק לו כדי לקלוט את ההתאהבות המיידית שלי. לעזאזל, באיזו מהירות הוא מסוגל לזהות את זה, זה בטח קורה לו כל הזמן – מבט מעריץ ומשתוקק מעבר לחדר – אבל בשבילי ההידלקות הזאת, במהירות הזאת, חדשה וזרה. בתוך החזה שלי, הריאות הפכו לחיות פרא, משתוללות בתוך כלוב צר מלהכיל.

"אוי לא", אני שומע את אוטום ממלמלת לצידי. "החיוך שלו

הופך אותי למטומטמת."

המילים שלה הן כמו הד עמום למחשבות שמטריפות אותי, החיוך

שלו הודס אותי. אני מרגיש בתוכי תחושה אחת, שהולכת ומתגברת מרגע לרגע ומערערת אותי לגמרי. אני מוכרח שהוא יהיה שלי אחרת אני... אני לא אהיה בסדר.
לידי אוטום נאנחת באכזבה, לא מודעת להתמוטטות הפנימית שאני חווה. "כמה חבל שהוא מורמוני."

פרק 3

זהו אחר הצוהריים של יום שני. אמא חזרה הביתה מוקדם וכשמתברר שאין לנו שיעורי בית, היא רואה בזה סימן שהיא מוכרחה לנצל, לקחת אותנו לקנות בגדים. אחותי היילי נרגשת לקראת ההזדמנות לקנות עוד בגדים שמתאימים ללוויות. אני לא מתלהב במיוחד אבל מסכים להצטרף בעיקר כי אני יודע שאם אישאר לכד בבית, אכלה שעות ארוכות מול המחשב הנייד ובעזרת כל מנועי החיפוש האפשריים, אנסה ללמוד כמה שיותר על סבסטיאן בראדר.

למזלי, אוטום מחליטה להצטרף למסע הקניות, ומכיוון שכוח העל של אמא שלי הוא כנראה היכולת המופלאה למצוא בשבילנו בכל מצב את הבגדים הכי מכוערים שיש, יהיה נחמד ויעיל להיעזר בה כדי לחזק את האגף שלנו. מצד שני, אם שלושתן יהיו כל הזמן בסביבה, אצטרך להשתדל לערוך את החקירות שלי בעניין סבסטיאן בחשאיות. אוטום תסתכל עליי מוזר אם היא תקלוט שאני מחפש תמונות לוהטות שלו בטלפון הנייד שלי. אמא שלי והיילי יודעות שאני אוהב בנים, אבל אמא לא תשמח במיוחד לדעת שהבחור שאני מתעניין בו כרגע הוא בנו של הבישוף המקומי.

דת ממוסדת לא מתקבלת בחיבה יתרה בבית שלנו. אבא שלי יהודי, אבל לא היה בבית הכנסת מזה שנים. אמא שלי גדלה כמורמונית בסולט לייק סיטי, קצת צפונה מפה, אבל ערקת מהכנסייה כשהייתה בת תשע־עשרה, לאחר שאחותה הצעירה, דודה אמילי, יצאה מהארון

בבית הספר התיכון ונאלצה להתנתק מהכנסייה ומהוריה. אני, כמובן, לא הייתי בסביבה אז, אבל שמעתי חלק מהסיפורים וראיתי את הוורידים במצח של אמא צצים ומופיעים בכל פעם שנחשף היבט נוסף לצרות המוחין של הכנסייה. אמא שלי לא רצתה להתנתק מההורים שלה, אבל בהיותה אדם עם לב רחום, היא גם לא יכלה להצדיק ולקבל את ההתנכרות שלהם למישהי שהיא אוהבת, רק בגלל חוקים שנלקחו מאיזה ספר עתיק.

אם כך, אתם עשויים לשאול, למה אנחנו בכלל גרים כאן, במקום עם צפיפות המורמונים הכי גדולה בעולם? גם אמא שלי ממשיכה לתהות. לפני שנתיים וחצי, חברת סטארט-אפ ענקית עשירה במיוחד שהבסיס שלה פה, פיתתה אותה לעזוב את גוגל. שם היא הייתה המתכנתת הבכירה היחידה ממין נקבה, ולמעשה "השאירה אבק לכולם". נקסט-טק הציעה לה את משרת המנכ"ל הנחשקת, אבל היא ביקשה להיות המהנדסת הראשית, משרה שהגיעה עם תקציב פיתוח טכנולוגי כמעט בלתי מוגבל. היום הצוות שלה מפתח מודלים של הולוגרמות תלת-מימד עבור סוכנות החלל נאס"א.

בשביל כל משפחה אחרת, שחיה משתי משכורות של שש ספרות ועדיין בקושי מצליחה לסגור את החודש, זאת בטח הייתה החלטה ממש קלה. לעבור לגור בסביבה שבה הוצאות המחייבה מצחיקות בהשוואה למה שהיינו רגילים, ועוד לשדרג ככה את תנאי השכר? העניין סגור. אבל בגלל העבר של אמא שלי, ההחלטה לעבור הייתה מלווה בייסורים. אני זוכר ששמעתי את הוריי מתווכחים בנושא מאוחר בלילה, בשעה שהיילי ואני כבר מזמן היינו אמורים להיות שקועים בשינה. אבא חשב שזאת הזדמנות שאסור לסרב לה, משרה שיכולה להזין את כל השאיפות והדמיונות שלה. עם זה אמא הסכימה, אבל חששה איך המעבר ישפיע על הילדים.

במיוחד איך זה ישפיע עליי. חודשיים לפני שהצעתי המפתה הגיעה, הודעתי להוריי שאני דו-מיני. טוב, לא בדיוק "הודעתי" להם בעצמי. כחלק מעבודת גמר בלימודי התואר שלה, אמא שלי יצרה תוכנה בלתי ניתנת לזיהוי, שמאפשרת למעבידים לעקוב אחרי מה

שהעובדים שלהם עושים במחשב בזמן העבודה. התוכנה הייתה כל כך ידידותית למשתמש, והממשק היה כל כך נוח, שמייד יצרו ממנה גרסה שמתאימה לקהל הרחב והיא כמוכּן נחטפה במהירות והותקנה על רוב המחשבים הביתיים בארצות הברית. אם רק הייתי טורח לעשות אחת ועוד אחת, הייתי בוודאי מבין שיש סיכוי סביר שגם אצלנו ההורים התקינו תוכנה כזאת על הרשת הביתית, לפני שגיליתי שאני יכול לצפות בסרטי פורנו בטלפון הנייד שלי.

זאת הייתה שיחה מביכה, אבל לפחות היא הסתכמה בפשרה, מותר לי לגלוש באתרים מסוימים, והם לא יעקבו אחריי ברחבי הרשת, בתנאי שלא אתגנב לאתרים, שאמא הגדירה ככאלה ש"יתנו לי רעיונות לא מציאותיים על איך עושים סקס ועל איך הגוף שלנו אמור להיראות."

בסופו של דבר ההורים שלי, שהיו באופן מובהק נגד כל דבר שמריח ממורמונים, לקחו את הבת האימו שלהם ואת הבן הקוויר שלהם ישר לגן העדן המורמוני. כדי למזער את רגשות האשם שלהם על המהלך הזה, שתבע ממני להגן על עצמי בכל מחיר (קרי, לבחור בזהירות רבה למי אני מספר על עצמי), ההורים שלי הפכו את הבית שלנו למאורת גאווה. מכיוון שאני מבלה את רוב הזמן הפנוי עם אוטום בבית שלה והיילי שונאת כמעט את כולם (אף אחד מהחברים הזועמים שלה מעולם לא הופיע אצלנו בבית), אז מאמרים וחוברות בנושאי מגדר וטיי־שרטים שדגל הגאווה מודפס עליהן מוגשות לי חדשות לבקרים, מלוות בנשיקה ובמבטים גאים ותומכים. אמא מחביאה לי מדבקות עם מסרים מעודדים בתוך הציפית של הכרית ואני בדרך כלל מגלה אותן מתישהו כשהפינה החדה דוקרת אותי בלחי באמצע הלילה.

שום דבר לא היה אותו דבר אם לא היית קיים!
להיות אמיץ זה להיות כל יום מחדש מי שאתה – בעולם שמצפה ממך להיות מישהו אחר
אהבה אינה יודעת גבולות
"רגיל" זאת רק אחת התוכניות שנמצאות במכונת הכביסה!

כשאוטום מצאה פה ושם מדבקות כאלה במהלך השנים, היא רק משכה בכתפיה ומלמלה, "כן...סן פרנסיסקו, בן אדם."
זה מצחיק לחשוב על כל זה עכשיו במכונית, כשאני מציץ בחשאי בלסת שמוטה בתמונות של סבסטיאן בטלפון שלי ומדמיין אותו מדבר אליי מתוכן בקול העמוק והעדין שלו, אפילו ששמעתי את הקול שלו רק שלוש פעמים, הצליל ממשיך להסתחרר בראש שלי כמו דבורה שיכורה מדבש.

היי חברים

**אה, כן, הספר עומד לצאת לאור ביוני.
אני כאן כדי לעזור בכל דבר שתצטרכו, אז אל תחששו להשתמש ב.**

כמעט השתגעתי כשהוא אמר את זה.

החיפוש ברשת לא מגלה לי שום דבר שלא ידעתי קודם. רוב התוצאות לחיפוש המילים "סבסטיאן בראדר" שולחות אותי לאיזו מזללת סטייקים באומהה, קישורים לכמה מאמרים על הסמינר או הודעות לגבי הספר שלו.

לעומת זאת, כשאני נכנס אל התמונות בגוגל אני זוכה מייד בכל הקופה. יש שם תמונות שלו משחק בייסבול וכדורגל (כן, אני שומר לי אחת מהן), וכמה ראיונות בעיתונות המקומית. כשאני נכנס לקרוא, אני רואה מייד שהתשובות לא מגלות עליו יותר מדי, הן מרגישות די מלאכותיות וזהירות. ברוב התמונות הוא עם עניבה לצווארו וביחד עם השיער השופע שלו – אני מוכן כבר לפתוח אצלי את תיקיית התמונות הלוהטות של סבסטיאן בראדר.

לא, ברצינות, הוא הבחור הכי שווה שראיתי בחיים שלי.

פייסבוק מתגלה כמבוי סתום. הפרופיל של סבסטיאן נעול (ברור שהוא נעול), כך שלא רק שאני לא יכול לראות את אלבומי התמונות שלו, אני גם לא יכול לגלות מה הוא ציין בפרטים האישיים בקשר למצב היחסים. לא שאכפת לי, או שעדיין יהיה לי אכפת מעבר לכמה ימים. אין ספק, הוא באמת תאווה לעיניים – אבל הוא מורמוני.

התאהבות בזק כזאת לא תוכל ללכת לשום מקום מעניין בכל מקרה. אני לא אתן לזה לקרות – אנחנו חיים משני צידי גדר גבוהה ומוצקה. אני סוגר במהירות את כל החלונות הפתוחים בדפדפן של הטלפון לפני שאפול למקום הנמוך ביותר שאפשר, ואתחיל לחפש אחרי הסנאפצ'ט או האינסטגרם שלו. האפשרות שאני איתקל בתמונת סלפי שלו, מנומנם ללא חולצה, מערערת את כל מערכת העצבים שלי.

בקניון, אוטום ואני משתרכים מאחורי אמא כשהיא מפלסת את דרכה בין המתלים במחלקת בגדי הגברים בנורדסטרום. אמא מובילה אותי אל שולחן שעליו מונחות חולצות ובודקת כמה מהן עם העיניים כשהיא מצמידה אותן אליי. היא בוחנת אותן אחת-אחת ברקדנות, אחר כך שואלת לדעתה של אוטום ושתי הנשים עורכות התייעצות לפני שהן דוחות את רוב החולצות בלי לדבר יותר מדי. אני לא אומר מילה. אני כבר יודע איך הדבר הזה מתנהל.

אחותי נמצאת איפשהו, אוספת את הבגדים שלה בעצמה ומשאירה לנו הפוגה נעימה מהצורך התמידי שלה להתקוטט איתנו. אוטום ואמא מסתדרות היטב זו עם זו וכשהן נמצאות יחד, אני יכול להפסיק לשים לב לכל מה שמישהו בסביבתי אומר, הן דואגות להעסיק זו את זו. אמא מחזיקה כנגד החזה שלי חולצה גועלית עם קישוט בסגנון המערב הפרוע.

עד כאן. אני לא יכול לתת לזה לעבור. "לא."

היא מתעלמת ממני ומסתכלת על אוטום לשמוע את דעתה. אבל אודי בצד שלי, ומעקמת את האף בסלידה מופגנת.

בזמן שהיא תולה חזרה את החולצה, אמא מתעניינת ושואלת אותה, "איך המערכת שלך בסמסטר הזה?"

"אני די מרוצה." אודי מושיטה לאמא חולצה מכופתרת כחולה עם שרוולים קצרים, אני מסמן לה שהיא לטעמי, בלי שאמא תשים לב. "אולי אצטרך לעבור מספרות מודרנית לשייקספיר והקורס בחשבון הולך כנראה להיות סוף החיים שלי, אבל חוץ משני אלה – הכול טוב."

"אני בטוחה שטאנר ישמח לעזור לך עם שיעורי החשבון," אומרת

אמא ואני מרגיש את המבט שאוטום זורקת לעברי. "ומה איתך, מתוק?"

אני נשען על מתלה הבגדים ומשלב ידיים מעבר למוט הכסוף. "הוספתי שיעור ביולוגיה אחרי ארוחת הצהריים אז עכשיו אני ישנוני בשיעורים של סוף היום."

השיער של אמא בלונדיני וחלק ואסוף לקוקו. היא החליפה מבגדי העבודה שלבשה לג'ינס וסוודר. היא נראית יותר צעירה ככה ואם היילי הייתה מוותרת על בגדי משפחת אדאמס שלה – היא ואמא שלי היו נראות ממש כמו אחיות.

כאילו שמעה את המחשבות שלי, היילי מופיעה מאחוריי, ושומטת ערמה ענקית של בגדים בצבע שחור היישר לידיים של אמא.

"לא מצאתי מכנסיים שאני אוהבת, אבל החולצות האלה די

מגניבות." היא אומרת. "אפשר ללכת לאכול עכשיו? אני גוועת."

אמא מסתכלת על ערמת הבד השחורה שבידיה. אני מרגיש

אותה סופרת בשקט בתוך תוכה מאחת עד עשר. מאז שאני זוכר את

עצמי, ההורים שלי עודדו אותי ואת אחותי להיות נאמנים לעצמנו.

כשהתחלתי להתלבט בקשר למיניות שלי הם הודיעו לי שהאבה

שלהם לא תלויה במקום שאליו אני דוחף את הזין שלי.

טוב, הם לא השתמשו במילים האלה בדיוק, אני פשוט אוהב להגיד

את זה ככה.

בשנה שעברה, כשאחותי החליטה שהיא רוצה להתחיל להיראות

כמו גווייה, הם נהגו באיפוק ועודדו אותה לבטא את עצמה בכל דרך

שנראית לה. להורים שלנו יש איך-סוף סובלנות, במובן הזה הם ממש

קדושים, אבל יש לי הרגשה שבכל מה שנוגע לסגנון הלבוש של היילי,

מאגר הסובלנות שלהם הולך ומתדלדל.

"שלוש חולצות וזהו." אמא מושיטה את כל הערמה חזרה להיילי.

"אמרתי לך, שלוש חולצות ושני זוגות מכנסיים. כבר יש לך בארון

תריסר חולצות שחורות. את לא זקוקה לעוד תריסר." היא מסתובבת

אליי ומתעלמת מהניסיונות של היילי למחות. "אז שיעור ביולוגיה מעייף אותך. מה עוד?"

"אני חושב שכדאי לאודי להישאר בספרות מודרנית. היא תקבל ציון גבוה בלי להתאמץ בכלל, ממש קלי קלות."

"אה, עוזר ההוראה בסמינר שלנו חתיך-על, "אוטום מספרת לה. וכאילו היא מנוהלת על ידי דחף אימהי להגן על הגור שלה, אמא מסיטה את העיניים אליי לרגע ואז חוזרת להסתכל אל אודי. "מי זה?" אוטום מתנשמת בקול רם. "סבסטיאן בראדר."

מאחורינו אחותי גונחת ואנחנו מסתובבים אליה ומחכים לבלתי נמנע. "אחותו ליזי איתי בכיתה. היא תמיד כזאת מאושרת."

"מגעיל, הא?" אני לועג לה.

"טאנר, " אמא מזהירה אותי.

אחותי דוחפת אותי מכתפי. "תסתום, טאנר."

"היילי."

אוטום מחזירה אותנו למוקד השיחה ומצליחה להרגיע את הרוחות: "סבסטיאן השתתף בסמינר של פוג'יטה בשנה שעברה. כנראה שהספר שהוא כתב היה ממש טוב."

אמא מושיטה לעברי חולצה כל כך דוחה שאני מתעלם ממנה לגמרי. היא בכל זאת מחזיקה אותה מול החזה שלי ונועצת בי מבט-של-אמא. "אה כן, הוא הצליח למכור אותו, נכון?" היא שואלת את אוטום.

אוטום מהנהנת. "אני מקווה שזה יהפוך לסרט ושהוא יככב בו. יש לו שיער חלק ורך והחיוך שלו... אלוהים."

"הוא נראה סתם ילדון שמסמיק מכל דבר..." אני אומר בלי לחשוב. לצידו, אני מרגיש את אמא נדרכת. אבל נראה שאודי לא שמה לב לשום דבר מוזר כמה שאמרתי. "לגמרי, ממש!"

אמא תולה את החולצה בחזרה על הקולב וצוחקת צחוק שנשמע לי מתוח. "זה יכול להוות בעיה."

היא אומנם מסתכלת על אוטום כשהיא אומרת את זה, אבל אני יודע בוודאות שהיא מדברת אליי.

העניין שלי בנכסים הנראים לעין של סבסטיאן בראדר לא התפוגג עד לשיעור הסמינר ביום שישי. בפעם הראשונה מאז שעברנו לגור פה, אני מתאמץ לא לבלוט ולא להיראות. אם מי שהייתי דלוק עליה הייתה עוזרת הוראה ממין נקבה, זה לא היה עניין גדול גם אם הייתי נתפס כשאני בוהה בה מפעם לפעם. אבל כשזה הוא ובעיר הזאת, אסור שזה יקרה. והאמת היא, שהמאמץ שאני נדרש להשקיע כדי להיראות אדיש די מתיש אותי. פוג'יטה וסבסטיאן מסתובבים בכיתה בשעה שאנחנו רושמים בקצרה רעיונות בכל דרך שנראית לנו – קווי מתאר, משפטים אקראיים, ציטוטים משירים, ציורים – ואני מוצא את עצמי רוב הזמן משרטט שמיניות על דף הנייר הלבן שלפניי, רק כדי להימנע מלעקוב אחריו בעיניים. לצידו, אוטום כותבת על המחשב שלה מה שנראה כמו אלפי מילים לרקה בלי להפסיק לרגע כדי לחשוב או לנשום, וזה מטריד ומסיח את הדעת. אני יודע שזה לא הגיוני, אבל אני מרגיש שהיא איכשהו שואבת ממני את כל היצירתיות. אבל כשאני קם לבסוף מהמקום כדי למצוא לי מקום ישיבה שקט בחלק אחר של הכיתה, אני כמעט ומתנגש חזיתית בסבסטיאן. אנחנו מסתכלים זה לתוך עיניו של זה למשך כמה שניות, לפני ששנינו לוקחים באותה השנייה צעד אחד אחורה.

"מצטער." אני אומר.

"לא, לא. זה אני." הקול שלו נמוך ושקט ויש לו איכות מהפנטת. אני תוהה אם יום אחד הוא ייתן דרשות, ובקול המלטף הזה יטיל עונשים על צאן מרעיתו.

"פוג'יטה ביקש שאני אעבוד איתך צמוד יותר." הוא אומר, ואני קולט עכשיו שהוא בעצם ניגש כדי לדבר איתי ופתאום סומק מציף את לחייו. "הוא אומר שאתה, אה, נמצא קצת מאחורי כולם בשלב התכנון המוקדם ושכדאי שאני אעשה איתך סיעור מוחות."

בעורקים שלי זורמת אנרגיה עצבנית ומתגוננת, ערכוב שאני לא רגיל אליו. זה השיעור השלישי בסך הכול ואני כבר מפגר מאחור? ועוד לשמוע את זה ממנו? מפיו של המורמוני המכופתר הזה שאני לא יכול להוציא מהראש שלי? אני פורץ בצחוק, בקול רם מדי. "זה

בסדר, באמת. אני אדביק את הפער בסוף השבוע. ברצינות, אני לא רוצה שתבזבז את הזמן..."

"אין לי בעיה עם זה, טאנר." הוא בולע רוק, ואני שם לב לראשונה כמה ארוך הצוואר שלו, וכמה חלק.

הלב שלי הולם חזק. אני לא רוצה שהוא ישפיע עליי כל כך. "אני חייב לפתור את זה בעצמי עם עצמי." אני אומר ופשוט ממשיך ללכת וחולף על פניו, מרגיש כל כך מוכך.

ציפיתי שההתלהבות שלי מסבסטיאן תחלוף אחרי לילה אחד שאפנטז עליו וזהו. אבל רק לשוב וראות אותו מסתובב בכיתה מטלטל אותי, ולעמוד כל כך קרוב אליו כמעט גרם לי להתקף חרדה וקוצר נשימה. הוא ממלא בנוכחות שלו את המקום שבו הוא עומד, לא בגלל איזו כריזמה מטורפת או גבריות עוצמתית שנוטפת ממנו. זה כאילו שקרני האור מאירות אותו אחרת מכל אחד אחר שנמצא בקרבתנו.

אוטום ניגשת אליי כמה דקות מאוחר יותר, מניחה את היד על הזרוע שלי. "אתה בסדר?"

ממש לא. "כן, לגמרי בסדר."

"אין לך מה לדאוג לגבי כמה כולם התקדמו כבר."

אני צוחק כשהיא מחזירה אותי בבת אחת לגורם המתח השני שמטריד אותי. הספר. "וואו, אודי, באמת תודה!"

היא נאנחת, מניחה את ראשה על זרועי וצוחקת גם. "לא התכוונתי שזה יישמע ככה."

אני מציץ הצידה וקולט את סבסטיאן מסתכל עלינו שנייה לפני שהוא מסיט את המבט. אודי מתמתחת אליי ומנשקת אותי על הלחי. "עדיין מתחשק לך ללכת למסיבת יום ההולדת של מני הערב?"

מלחמת לייזר כדי לחגוג יומולדת שמונה-עשרה. זה יכול לקרות רק ביוטה, בחיי. "לא יודע." אני מחבב את מני, אבל אני רק בן אדם ויש גבול לכמות ערבי לייזר שאני יכול להכיל.

"בבקשה, טאן. אריק יהיה שם. אני צריכה שיהיה לי עם מי להסתובב ומשהו לעשות חוץ מלהביך את עצמי מולו כל הערב."

בית הספר התיכון הוא ביצה קטנה וצפופה. אוטום דלוקה על אריק,

שבעצמו דלוק על רייצ'ל, שאת אחותה אני נישקתי בשנה שעברה כשחזרתי אחרי חופשת הקיץ, ושאני די סגור על זה שהיא יוצאת עם אחיה של החברה הכי טובה של היילי אחותי. כולם מסתובבים ומתערבים עם כולם. ולא שיש פה משהו יותר טוב לעשות.

צילי מוזיקה וקולות פעמונים חשמליים מסתננים דרך דלתות הזכוכית הכפולה של מועדון "החתולים השמנים". מגרש החניה מפוצץ מכוניות. אם זאת הייתה כל עיר אחרת הייתי מופתע, אבל זה ליל שישי; מיני גולף, רובי ליזור ומסלולי באולינג זוהרים בחשכה הם צורת הביילוי הכי פראית שאפשר לחשוב עליה בפרובו.

אוטום הולכת לצ'ידי, האור מהטלפון שלה מאיר את פניה כשהיא משתדלת להקליד ולצעוד בו זמנית על המדרכה הקפואה לכיוון המועדון.

אני משחיל את הזרוע שלי לתוך שלה, מנחה אותה כך שלא תיתקל בחבורת נערי תיכון, שגם העיניים שלהם דבוקות למסכי הטלפון, ומוכיל אותנו בכטחה לתוך המועדון.

שנה אחרי שעברנו לכאן, משפחת סקוט נסעה בטויוטה פריוס של אבא שלי לחתונה של דודתי אמילי עם בת זוגה שיוואני, בלאס וגאס. היילי ואני הסתכלנו בעיניים קרועות לרווחה במראות מסביב, מועדוני חשפנות, אלכוהול, עור חשוף... בכל מקום שאליו הסתכלנו.

כאן, חוץ מההבדלים הברורים כמו הגודל והמחסור המובהק במלצרות קוקטייל לבושות בקושי, מריחים באוויר את אותו סוג של טירוף. מועדון "החתולים השמנים" הוא כמו לאס וגאס, אבל לילדים שמתנזרים מאלכוהול. כל מיני טיפוסים בעיניים מזוגגות מחליקים אסימון אחרי אסימון לתוך מכונות מנצנצות בתקווה לזכות במשהו. כל דבר שהוא.

אני מבחין בחבורה שאני מכיר מהתיכון. ג'ק תורן משחק באיזה משחק שבטח אמור לדמות מסלול סקי וערמה של כרטיסים משומשים על הרצפה לרגליו. דייב "כדורגל" משחק במכונת פינבול עם קלייב

וחתן יום ההולדת, ידידנו מני לאוואה, מסתובב עם כמה מהאחים שלו בין השולחנות בחלק האחורי של המועדון. אוטום מאוכזבת: אריק לא בנמצא.

אני מחפש בין הצלליות שמתחת למסכי הקולנוע הענקיים מעל למסלולי הבאולינג ואז מוותר ומפסיק.

"את שולחת לו הודעה?" אני שואל את אוטום כשאני רואה שהיא עדיין מרותקת לטלפון שלה.
"לא."

"אז למה את כל הזמן דבוקה למסך הטלפון שלך? את בקושי עולה לנשום אוויר."

"רק רשמתי כמה הערות." היא לוקחת את ידי ומוליכה אותי דרך דוכן כרטיסי ההגרלה ולעבר השולחנות. "בשביל הספר, אתה יודע. מחשבות שעולות לי פתאום, או קטעי דיאלוגים. זאת דרך טובה לתת לדברים לשקוע. פוג'יטה מצפה שנביא משהו כבר ביום שני."
מתח פתאומי מכווץ לי את הבטן ואני משנה את נושא השיחה.
"בואי אודי, תני לי לזכות במשהו בשבילך."

אני זוכה בשבילה בכובת נמר ענקית, ומודע לזה שהיא תגיע די מהר לפח האשפה. אנחנו חוזרים ביחד לחלל המסיבה המרכזי בדיוק כשמתחילים להוציא את הכיבוד. אישה כחושה בשם ליו מנסה לארגן את האוכל ולשוות למסיבה איזו חגיגות, ואז מוותרת ופשוט שומטת את מגש הירקות החתוכים וקערת המטבל במרכז השולחן. האמת היא שאנחנו מבליים פה בכל מקרה כל כך הרבה פעמים, שליו יכולה לעשן בשקט את חפיסת הסיגריות שלה בחצר האחורית – אנחנו יכולים להעביר פה את הלילה בלי בעיות.

אריק מצטרף אלינו בדיוק כשאמא של מני מחלקת צלחות חד-פעמיות מנייר וכל החבורה שלנו – בערך עשרים נערים ונערות – מתייצבת בשתי שורות לצד השולחן הארוך. על השולחן יש את המבחר המקובל של פיצה גרועה וספרייט, אבל אני לוקח לי גם מהמנות שאמא של מני הכינה בעצמה. המשפחה של מני מטונגה, ובהתחלה, כשהגעתי לכאן מגן העדן האנושי המגוון של צפון קליפורניה,

זאת הייתה הקלה לפגוש אדם כהה עור בתוך ים של אנשים לבנים חייכניים. בזכות מאמצי המיסיונרים בהוואי ובעוד איים באוקיינוס השקט, יש כמות מפתיעה של אנשים ממוצא פולינזי במדינת יוטה, כך שמני ומשפחתו הם לא יוצאי דופן, אבל הם גם מסוג החברים בכנסייה שלא מסתגרים בינם לבין עצמם. מני הוא בחור גדול, מצחיק בטירוף, וכמעט תמיד מחייך. בטח הייתי בעניין שלו, אם זה לא היה כזה בזבז זמן, הוא הטרוסקסואלי באופן הכי מובהק שיש. אני מוכן לשים את כל הכסף שיש לי ולהמר על זה שהוא לא יהיה בתול בבוא יומו להתחתן.

אני מתקרב ונעמד לצידה של אוטום, פותח את הפה בכוונה להקניט אותה על הטוסט הבודד שיש לה בצלחת, אבל המילים עפות לי מהמוח. סבסטיאן בראדר עומד מולי בצד השני של החדר ומשוחח עם שניים מהאחים של מני. הדופק שלי מתחיל לדהור. לא ידעתי שהוא יהיה כאן.

אודי מושכת אותנו להתיישב על הספסל הקרוב, לוגמת מכוס המים שבירה ונראה שדעתה מוסחת. עכשיו כשאני יושב לידה ורואה אותה מקרוב, אני שם לב שהערב היא השקיעה יותר מהרגיל במראה שלה – היא החליקה את השיער ועל שפתיה ליפגלוס מבריק ודביק למראה. אני די בטוח שהחולצה שהיא לובשת חדשה. "למה את לא אוכלת?" אני שואל, ופותח את המפית שעוטפת את כלי האוכל החד־פעמיים.

במאמץ להראות שהיא לא מסתכלת אל אריק, היא מצלמת את הצלחת שלה, בוחנת את התוצאה ומקלידה משהו ואז מפנה אליי את המסך כדי שאוכל לראות. זאת תמונה של טוסט בודד על צלחת נייר לבנה חלקה עם הכותרת "ארוחת ערב" מתנוססת מתחתיה.

ברצינות.

"הפיצה נראית שמנונית וכל השאר נראה מוזר," היא אומרת ומחווה בידה אל הצלחת שלי. "אתה שם לב שבסלט הזה יש דג נא?" אני מרים את המבט להציץ בזהירות מעבר לכתף של אוטום ורואה שסבסטיאן התקדם ועבר לעמוד ליד השולחן שניצב קרוב אלינו. על

הספסל שלצידו מונח תרמיל גב. מייד אני מתמלא צורך עז לדעת מאיפה הוא בא. מבית הספר? מהספרייה? האם הוא גר במעונות האוניברסיטה? או בבית עם ההורים?
 אני חוזר להביט בצלחת שלי. "זה בדיוק אותו סלט שאכלת במקום ההוא בפארק־סיטי. אז דווקא אהבת את זה."
 "אני לא זוכרת שאהבתי את זה." אוטום שולחת את המזלג מעבר לשולחן אל הקערה כדי לגנוב טעימה בכל מקרה. "דרך אגב, שמת לב מי עוד נמצא פה?"
 כאילו שיכולתי לפספס אותו.

אריק ואוטום מתחילים לדבר ביניהם, סתם שיחת חולין, ואף שאני לא ממש מקשיב, אני בכל זאת מספיק להבחין ברגעי מבוכה צצים ביניהם כל כמה שניות. כל אחד היה שם לב לזה. היא צוחקת בקול רם מדי. השתיקות ביניהם מתארכות ואז פתאום שניהם מתחילים לדבר ביחד. יכול להיות שגם אריק דלוק עליה, מה שעשוי להסביר למה הם מתנהגים כמו שני ילדים בבית ספר יסודי. זה נורא שאני מרגיש הקלה שאוטום דלוקה עליו, אפילו שזה יכול להתרסק ולעלות בלהבות ולהשפיע על כולנו? זה בגלל שהחברות שיש לי עם אודי חשובה לי יותר מהכול, ואני לא רוצה שיהיו בינינו משקעים רומנטיים מהעבר. אם מה שיש בינינו יחזור להיות בדיוק כמו שהיה פעם, אולי אני אוכל במשך הזמן גם לספר לה הכול.

אולי תהיה לי מישהי שאוכל לדבר איתה גם על בעיית סבסטיאן בראדר.

ואז מייד, אוזני החתול של המחשבות שלי מסתובבות לכל הכיוונים עד שהן מתמקדות מאחוריי. זה כאילו שעצם הנוכחות שלו מזמזמת. אני רוצה לדעת בכל רגע איפה הוא נמצא. אני רוצה שהוא ישים לב אליי.

אני נאלץ לדחות את הוצאת התוכנית הזאת לפועל, כי מני בא וגורר כמה חברים אל זירת הלייזר. אני הולך איתם בצער אל חדר התדריכים, שם אנחנו מחכים לקבל את הוראות המשחק. אוטום נשארה להתבונן במשחק מאזור התצפית בחדר הסמוך, אז

אני עומד לצד אריק, תוהה אם יש איזושהי דרך בה אוכל לחמוק החוצה בלי ששיימו לב, לפני שהמשחק מתחיל. אבל בעודי מתקרב אל דלת היציאה, אני רואה את סבסטיאן ואת קול, אח של מני, נכנסים יחד לזירה. אני כמעט נחנק מהמסטיק של עצמי.

כשנכנס המדריך ומתחיל להסביר את כללי המשחק אני אפילו לא מעמיד פנים שאני מקשיב, כי אני לא מסוגל להוריד את העיניים מסבסטיאן ומאיך שהלסת שלו, הפנים שלו והשיער שלו נראים באור הזה. נראה שגם הוא לא עוקב אחרי הוראות המדריך, כי העיניים שלו סורקות את החדר ואז זה קורה – הוא רואה אותי.

לשנייה אחת,

שתיים,

שלוש,

הוא בוהה בי חזרה.

אני רואה את השנייה המדויקת שבה הוא מזהה אותי, וכשהוא מחייך, הבטן שלי מתהפכת, כאילו הרצפה נשמטה מתחת לרגליים שלי.

הצילו.

אני מחייך אליו בחזרה, רועד ומשקשק.

"אני טוני, ואני מנהל המשחק שלכם," אומר המדריך. אני ממצמץ ומכריח את עצמי להסתכל קדימה. "כבר בחרתם את הקפטנים שלי שתי הקבוצות?" כשאף אחד לא מתנדב להיות קפטן הוא מצביע אל הכיוון שבו עומדים סבסטיאן וקול ומנחה אותנו ללכת אחריו לכיוון חדר ההלבשה.

בזמן שאנחנו מתקדמים לאיטנו אריק, שאלוהים יברך אותו, מתעכב ונשאר בקצה הטור ואני מוצא את עצמי לצד סבסטיאן. על הקירות של חדר ההלבשה תלויים אפודי מגן בשורות מסודרות. טוני מראה לנו איך להשתחל לתוכם ולהדק את סוגרי הביטחון מקדימה, כשהוא מציג לפנינו את הפעולות כמו דיילת שמכינה אותנו להמראה. "תפרידו את האקדח מעמדת הטעינה ועכשיו תלחצו על ההדק."

הוא מורה לנו. "אתם תראו שם קוד מופיע על המסך שלכם. כולם רואים את שם הקוד שלהם?"

אני עושה מה שהוא אומר, ועל המסך שלי מופיע השם "הפטריוט". מבט זריז לעבר סבסטיאן מגלה לי ששם הקוד שלו הוא "סמל כחול". "תזכרו את שם הקוד שלכם. תחת השם הזה יופיע הניקוד על הלוח בחוץ, אחרי שהמשחק יסתיים. כדי להשיג נקודות ולנצח, אתם צריכים לחסל את היריבים מהקבוצה השנייה. אתם יכולים לפגוע ביריב בכל אחד מהמקומות הבאים." טוני מושיט יד לאחוז בשרוול של מני ומושך אותו לעמוד לצידו. "לכאן אתם צריכים לכוון." הוא אומר בטון דרמטי ומצביע על ששת הדסקיות המאירות שמחוברות לאפור של מני.

"אם פגעו בכם בגב או בכתף, האפור שלכם יבהב והפגיעה תירשם. במקרה שתיפגעו בחזה – האפור יבהב, אבל הפעם גם האקדח שלכם יינעל. עדיין תהיו במצב שאפשר לפגוע בכם אבל לא תוכלו להשיב אש עד שתצליחו לחזור לבסיס האם או עד שתמצאו מקום בטוח להסתתר בו עד שכוח האש יוחזר לכם. עד אז אתם 'ברווזים'. פשוט מטרות."

הוא משחרר את האחיזה שלו במני וסוקר את החדר. "בזירה יהיו שתי קבוצות שמשתתפות במשחק, ולכל קבוצה אפודים מהבהבים בצבע שלה." הוא מצביע על האפור שלובש קול ואומר: "קבוצה אדומה." ואז מצביע על האפור שלובש סבסטיאן ואומר, "קבוצה כחולה. פשוט תירו על כל צבע שהוא לא הצבע שלכם. הבסיס הביתי של כל קבוצה הוא בצבע המתאים ועל כל אחד מהקבוצה היריבה שאתם פוגעים ומחסלים, תקבלו שלוש נקודות."

סבסטיאן זז לידי, מביט בי בחטף ואז משפיל את עיניו לכיוון כפות הרגליים שלי, וחזרה למעלה. גופי מתכסה בעור ברווז.

"ועכשיו לפני שנתחיל להילחם, כמה חוקים." טוני ממשיך, "אתם לא רצים, אחרת תיתקלו במישהו או במשהו. לא נשכבים על הרצפה, כי ידרכו עליכם. ובכלל, אין מגע פיזי מכל סוג שהוא, וזה כולל התמזמזויות בחושך. תזכרו שאנחנו רואים אתכם."

אני משתעל, וסבסטיאן שוב זו במקומו.
 טוני מסיים לדבר, הוא מזהיר אותנו שוב שלא נפגע אחד בשני עם
 הרובים שלנו או – אלוהים ישמור – ננבל את הפה, ואז מגיע הזמן
 להתחיל.

בחדר ההלבשה אומנם היה די חשוך, אבל עדיין לוקח לעיניים
 שלי רגע להתרגל לאפלה ששוררת בזירה. שתי הקבוצות מתפזרות
 בין קירות הנראים כאילו בנויים מלכנים עשויות ניאון, ואני מאתר
 מייד את הבסיס של הקבוצה שלי באמצע הזירה. פנסי תאורה כהים
 מאירים פינות וחלקי תפאורה, אבל מעבר לזה קשה להתמצא בחלל.
 הקולות של רובי הלייזר הנכנסים לפעולה מתחילים להישמע זה אחר
 זה כמו גל ששוטף את הזירה ומעלינו נשמעת הספירה לאחור.

חמש...

ארבע...

שלוש...

שתיים...

אחת...

צופר מפלח את האוויר. אני שועט סביב קיר לכנים אחד ואחרי
 עוד אחד. כל כך חשוך שאני בקושי רואה משהו, אבל המחיצות
 וגבולות החדר מוארים באיזה סרט זרחני צבעוני. כפינה אני מבחין
 בטנק ירוק זוהר ואז ברגע של הבזק אור אדום אני קולט משהו זו
 לידו. אני יורה לכיוון הטנק והאפור מהבהב באדום, מסמן שפגעת.
 האפור שלי מהבהב מייד אחר כך כשאני נפגע. הרובה שלי מודיע
 בקול מתכתי: "המטרה נפגעה", אבל כנראה שהפגיעה הייתה בכתף
 כי כעבור רגע, כשאני רואה מישהו מגיח מאחורי קיר, אני עדיין יכול
 לירות בו, מכוון ומפוצץ את חיישן החזה שלו ומוציא את הרובה שלו
 מכלל פעולה.

משני הצדדים שלי מתקדמים שני שחקנים, אז אני מסתובב ובורח
 לכיוון הבסיס הכחול. חם פה ואין שום תנועה של אוויר. הזיעה שלי
 זורמת במורד העורף; הדופק שלי מטורף. מוזיקה ואפקטים קוליים
 מסתחררים מעל הראש שלי, ואם אעצום לרגע את העיניים, אוכל

בקלות לדמיין שאנחנו נמצאים באיזו מסיבת טבע, ולא מתרוצצים מפה לשם בחושך ויורים זה בזה ברובי לייזר מפלסטיק. אני מחסל עוד שני שחקנים מהקבוצה היריבה ומצליח לפגוע בכמה מטחים מהירים בבסיס הביתי של הקבוצה האדומה, לפני שמישהו יורה ופוגע בי, והפעם – בגב.

אני חוזר אחורה לאותו הכיוון ממנו הגעתי ונתקל באריק. "יש שניים ליד הטנק." הוא אומר. "הם פשוט יושבים שם ומחכים למי שיעבור לידם."

אני מהנהן, מה שאני מצליח לראות ממנו זה רק הלובן של הטי-שרט שלו ואת הלוחיות שעל האפוד.

"אני אבוא מסביב," אני מנסה לצעוק מעל המוסיקה. "תנסה לתפוס אותם מאחור."

אריק טופח על הכתף שלי ואני רץ מסביב למחיצה. הזירה בנויה בצורת מבוך בשתי קומות, יש רמפות שעליהן אפשר לקפוץ כדי להימנע מאש או להשיג עמדה נוחה יותר לירי.

"המטרה נפגעה. המטרה נפגעה." מדווח רובה הלייזר שלי וגם האפוד שלי מהבהב. אני שומע צעדי ריצה מאחוריי אבל כשאני מרים את הרובה לירות בחזרה, לא קורה שום דבר. כנראה שירו בי בחזה. אני מסתכל מסביב, מחפש את בסיס הבית שלי או מקום להסתתר בו, כשאני מרגיש שמישהו נתקע בי ומי שזה לא יהיה – הוא מושך אותי אחריו לפינה קטנה נסתרת בדיוק ברגע שקול ועוד אחד מהקבוצה האדומה חולף לידינו בריצה.

"וואו – תודה לך," אני אומר ומנגב עם השרוול את הזיעה מהמצח. "אין בעיה."

הדופק שלי מתגבר מייד. כמעט שכחתי מסבסטיאן. מזה שהוא נמצא כאן. הוא מתנשף, חסר נשימה, ואני מרגיש רטט של חום עושה את דרכו במעלה עמוד השרדה שלי.

רועש פה מכדי שנוכל לדבר, ואנחנו עומדים קרובים כל כך שאם אסתובב להסתכל אליו זה יהיה מוזר, יותר מדי אינטימי. אז אני עומד בשקט בזמן שהמוח שלי הולך ומשתגע.

הוא מחזיק אותי מאחור באפוד שלי ואני עומד צמוד אליו. פחות מעשר שניות – זה הזמן עד שרובה הלייזר שלי יחזור לפעולה – אבל אני נשבע שאני מרגיש כל תקתוק של מחוגי השעון. אני שומע את הנשימות שלי בקול רם בתוך החלל שבין האוזניים, שומע את הרופק שלי אפילו מעל המוסיקה. אני מרגיש את הנשימה של סבסטיאן, כמו משב חם על האוזן שלי. כואב לי באצבעות הידיים מהרצון לגעת לו בפנים ולהרגיש אם הוא מסמיק כאן בחושך.

אני רוצה להישאר כאן בפינה החשוכה הזאת לעולמים, אבל אני מרגיש בידיים את הרגע שבו רובה הלייזר חוזר לפעולה. הוא לא מחכה, אוזן בצד האפוד שלי ודוחף אותי מהפינה החוצה, צועק לי לבוא אחריו לעבר בסיס הבית של הקבוצה האדומה. אריק מופיע פתאום מעבר לפינה ואנחנו שועטים וחולפים על פני המחיצות. "קדימה! קדימה!" סבסטיאן צועק ושלושתנו יורים בבת אחת. זה לא לוקח יותר מכמה מטחים והבסיס כולו מאיר ומהבהב באור אדום ומעלינו נשמע הקול המתכתי.

"בסיס הבית האדום הושמד. סוף משחק."

פרק 4

בפעם הראשונה בכל הקריירה שלי כתלמיד תיכון אני לא צריך לבדוק בלוח השעות שמודבק עם מדבקות דינוזאורים חמודות בתוך הארונית שלי, כדי לדעת איפה אני אמור להיות. בשבוע הראשון שכבר עבר, הסמינר של פוג'יטה היה בימים שני, רביעי ושישי. בשבוע הזה הימים יהיו שלישי וחמישי. ככה זה ממשיך באופן די יציב עד לסוף השנה.

בעיני רוחי אני יכול לראות שלושה מצבים אפשריים:
הראשון – שאני אוהב במיוחד את השבועות בהם לומדים בשני, רביעי ושישי, כי אז יהיו לי שלוש הזדמנויות לראות את סבסטיאן.
השני – שאני אשנא את שני רביעי ושישי, כי בהם יהיו לי אומנם שלוש הזדמנויות לראות את סבסטיאן, אבל הוא יגיע ויהיה איתנו בכיתה רק באחד מהם.

השלישי – שאני אשנא את השבוע שבו לומדים בשני, רביעי ושישי, כי יש בו שלוש הזדמנויות לראות את סבסטיאן, והוא נמצא שם בכל הימים אבל לא מתייחס אליי.

בתסריט האחרון, אני מתמלא טינה על זה שאני לא מצליח להתגבר על המשיכה שלי אל השמרן המורמוני, מטביע את עצמי בהררי צ'יפס שמנוניים ברוטב בריקיו, מגדל כרס, עושה עבודה מחורבנת בכיתה ומאבד את כרטיס הכניסה לקולג' החלומות שלי שנמצא הרחק ממדינת יוטה.

"על מה אתה חושב?" אוטום מופיעה מאחוריי, מניחה את הסנטר שלה על הכתף שלי.

"על שום דבר." אני סוגר בטריקה את דלת הארונות שלי וסוגר את התיק. בעצם, אני חושב עכשיו, זה לא הוגן לקרוא לסבסטיאן שמרן מורמוני. אני לא יכול להסביר בדיוק למה, אבל נראה לי שהוא הרבה יותר מזה.

היא משמיעה נהמה, כאילו שהיא קצת כועסת, ופונה ללכת במורד המסדרון לעבר הכיתה.

אני ממהר אחריה ומצליח לעקוף חבורה של תלמידים מהכיתות הנמוכות שמתחרים במרוץ שקקמח במסדרון. אוטום לימדה אותי היטב, אז אני זורק את השאלה בחזרה אליה. "על מה את חושבת?" גם אם זה יסתכם בסופו של דבר רק בזה, אולי התשובה המתחכמת שלה תצליח לפחות להסיח את דעתי ההולכת ומשתגעת.

אוטום משחילה את זרועה לתוך שלי, "אני תוהה איך אתה מתקדם עם ראשי הפרקים?"

אה, נכון. ראשי הפרקים שלי. המסמך שכשאני פותח אותו, מזכיר לי שממה קפואה ואין-סופית. "בסדר."

אחת... שתיים... שלוש...

"רוצה שאני אציץ בזה לפני שאנחנו נכנסים לשיעור?"

אני מחייך אליה. "לא, אודי. זה בסדר."

היא נעצרת ממש בכניסה לכיתה. "סיימת?"

"סיימתי מה?"

מהרפרוף של קצות הנחיריים שלה, אני יודע שהחברה הכי טובה שלי מדמינת אותי עכשיו מדמם ומת על הרצפה. "את ראשי הפרקים."

פתאום יש לי בראש דימוי שיופיע על המסמך הכמעט ריק שלא הייתי מעז להראות למישהו: נער דו-מיני חצי יהודי, מגיע לעיר שנגועה במורמוניות ומחכה לרגע שיוכל לעוף משם. "לא."

"אתה לא חושב שאתה כבר צריך לסיים את זה?"

כתשובה אני מרים את הגבה שלי.

זה השיעור הרביעי שלנו, ולמרות המוניטין המקודש של הכיתה, נראה שכבר יש לנו מסורת שטויות של תלמידים עד לרגע שפוג'יטה ייכנס לכיתה. דייב כדורגל, עם הכדורגל שתמיד צמוד אליו, מתאמן בבעיטות לסירוגין ברגל ימין ורגל שמאל, בזמן שדייב בוריטו סופר את הבעיטות שהוא מצליח לבעוט בלי שהכדור ייגע ברצפה. ג'ולי ומק'קנה מדברות בקול רם על הנשף ואשר מעמיד פנים שהוא לא שם לב אליהן (מק'אשר – זה היה השם שלהם כשהם עוד היו זוג, עד שהוא גמר איתה). אוטום מציקה לי שאראה לה את ראשי הפרקים שלי – תזכרו: כלב עם עצם – ואני מצליח להסיח את דעתה עם משחק של אבן נייר ומספריים כי בסופו של דבר, בתוך תוכנו, אנחנו עדיין ילדים בני עשר.

פתאום משתרר שקט בכיתה ואני מביט לעבר הדלת, מצפה לראות את פוג'יטה, אבל מי שצועד פנימה הוא סבסטיאן, והוא מחזיק קלסר בידו. המראה שלו משפיע עליי כמו חריקה של מחט הפטיפון על תקליט ישן של אבא שלי אצלי בראש, ואני מסמן לאוטום סימן לא ידוע עם היד שנראה בערך כמו טופרי ציפור.

היא מחזירה לי עם מכה בכתף. "אבן מנצחת את מה שזה לא היה." "מה קורה, חברים, סבסטיאן צוחק אלינו ומניח את הקלסר שלו על השולחן.

היחידה בכיתה שלא מרותקת אליו זאת אוטום שרוצה שנמשיך לשחק. אבל אני שוב מרגיש כמו בזירת הלייזר כשהייתי דחוק בפינה עם סבסטיאן. הוא סורק את החדר במבט רגוע ומרוחק. "אתם לא חייבים להפסיק לדבר ברגע שאני נכנס לכיתה."

ג'ולי ומק'קנה מנסות איכשהו לחזור לשיחה שלהן, אבל אי אפשר לחרוש מזימות כשמסביב כולם שקטים כל כך, וקשה לדבר בנוכחות סבסטיאן. הוא כל כך... נוכח. הוא יפהפה, כמובן, אבל יש סביבו גם הילה של רוח טובה, כאילו שהוא באמת אדם טוב. זה אחד הדברים שאפשר לדעת עליו אפילו מהצד השני של החדר. הוא מחייך אל כולם, יש לו מה שאמא שלי הייתה מכנה יציבה טובה, ואני מתערב על כל הכסף שיש לי בתוכנית החיסכון, שהוא מעולם

לא אמר – או אפילו חשב – על המילה החביבה עליי שמתחילה באות ז'.

מחשבה מחרידה עולה בדעתי ואני מסתובב אל אוטום. "את חושבת שהוא לובש כלילה פיג'מה של ישו?"
אם היא חושבת באותו רגע כמה מוזר שאני שואל אותה האם סבסטיאן לובש את הכסות – התחתונים והגופייה הצנועים שרב המורמונים המבוגרים לובשים מתחת לבגדים – היא לא מראה את זה. "אתה לא מקבל את הכסות עד שאתה לא מתקדש."
"אתה לא מה?" אמא שלי צריכה לעשות איתנו עבודת חינוך יסודית יותר.

היא נאנחת. "עד שהם לא הולכים לבית התפילה."
אני מנסה להישמע נינוח, כאילו זאת סתם שיחת חולין שאני מנהל.
"אז הוא עוד לא הלך לבית התפילה?"
"נראה לי שעוד לא. אבל מאיפה לי לדעת?" היא מתכופפת כדי להוציא משהו מהתיק שלה.

אני מהנהן, אף שזה לא באמת עוזר לי במשהו. אני גם לא אוכל לשאול את אמא שלי, כי היא מייד תרצה לדעת מאיזו סיבה אני שואל. אודי מתרוממת כשבידה עיפרון מחודד. "הוא יילך לבית התפילה לפני שהוא יתחתן או לפני שייצא לשליחות שלו."
אני נוקש על השפתיים שלי עם העט ומסתכל סביב על הכיתה כאילו שאני מקשיב לה רק בחצי אוזן. "אה."
אודי מהנהנת בראשה אל עבר המקום בו עומד סבסטיאן. "ולא נראה לי שהוא נשוי." היא אומרת ונשמעת לי יותר סקרנית לגביו עכשיו.

הוא עומד בקדמת הכיתה וקורא משהו. אני מוצא את עצמי לרגע חסר מילים לנוכח המחשבה שיכול להיות בכלל שהוא נשוי. נראה לי שהוא בן תשע-עשרה.

"הוא לא עונד טבעת." היא ממשיכה. "ונדמה לי שהוא דחה את השליחות שלו בגלל ההשקה של הספר, לא?"
"כן?"

היא מסתכלת עליו לרגע ואז חוזרת אליי. שוב עליו – ואליי.

"אני לא מבין מה את מנסה להגיד לי."

"שהוא עדיין נמצא כאן," היא אומרת. "אתה בדרך כלל עוזב לשליחות שלך – לשנתיים שלמות – מייד אחרי סיום התיכון, או קצת אחר כך."

"אז הוא לא לובש את הכסות?"

"אוי אלוהים, טאנר! זה באמת כל כך מעניין אותך איזה תחתונים הוא לובש? בוא נדבר על ראשי הפרקים הדפוקים שלך."

מכירים את הרגעים אלה? כשאיוזו ילדה צועקת באמצע המזנון "קיבלתי מחזור!" או שאיזה בחור צורח פתאום, "חשבתי שזה רק נוד אבל חרבנתי במכנסיים!" וכל החדר מסביב משתתק? אז זה מה שקרה. ממש עכשיו. מתישהו בין המילים, 'אז הוא לא לובש את הכסות' לבין 'אלוהים, טאנר', פוג'יטה נכנס וכולם בכיתה, חוץ מאוטום וממני, השתתקו.

פוג'יטה מגחך ונד בראשו אלינו. "אוטום," הוא אומר באדיבות. "אני יכול להבטיח לך שאין שום דבר מאוד מעניין בתחתוני גברים, זה לא מה שאת חושבת."

כולם צוחקים ומתענגים על השערורייה סוג ז' שהתרחשה זה עתה. היא פותחת את הפה כדי לענות לו, להסביר שזה הייתי אני שהעליתי את הנושא ושאלתי לגבי התחתונים, אבל ברגע שפוג'יטה מסכם שכן, בואו ונדבר על ראשי הפרקים שלנו, ההזדמנות חולפת. אוטום חובטת בידי הימנית ואני נוטה שמאלה אבל לא שם לב לזה יותר מדי כי אני תוהה מה הוא חושב על חילופי הדברים בינינו. העיניים שלי מחפשות אותו בדיוק כשהוא פונה להסתכל לכיוון אחר.

הלחיים שלו סמוקות, בצבע הוורוד הזה שאי אפשר לעמוד בפניו. פוג'יטה מבקש מאיתנו להוציא את ראשי הפרקים שכתבנו ואני נשבע שזה נראה כאילו לכולם יש דפים מלאים ברעיונות מגובשים לפרטי פרטים. אני שומע חבטה עדינה כשאוטום שולפת מהתיק שלה חבילת ניירות מסודרת ושומטת אותה על השולחן. אני לא טורח אפילו לפתוח את המחשב הנייד שלי, לכבוד שתי השורות העלובות

שכתבתי כראשי פרקים. אז במקום זה אני מוציא חבילת דפי קלסר וזורק אותם על השולחן לפניי, ומעמיד פנים שאני עסוק.

"טאנר, אתה רוצה להתחיל?" הרעש מכיוון השולחן שלי כנראה משך את תשומת ליבו של פוג'יטה.

"אממ... אני משפיל מבט אל הדפים. רק אוטום לידי יכולה לראות שהם ריקים. "אני עוד עובד על הרעיון הכללי..."

"זה בסדר!" פוג'יטה קורא בקול ומהנהן. מגדלור מאיר של תמיכה נלהבת.

"...אבל אני חושב שזה יהיה רומן על נער" – אני לא אומר את המילה קוויר – "שמגיע מעיר גדולה לגור בעיירה דתית ו –

"מצוין! מצוין. אתה עדיין בתהליך היצירה, אני מבין את זה. כדאי לך לשבת עם סבסטיאן, לדבר איתו על זה. כן?" הוא מסתכל עליי ומהנהן לאישור כאילו שזה משהו שבכלל אני הצעתי. אני לא יכול לומר אם הוא מציל אותי או מקריב אותי. אחר כך הוא פונה ממני, סורק את החדר. "עוד מישו מעוניין לשתף אותנו במתווה הרומן שלו?"

בבת אחת כולם מרימים את הידיים למעלה, כולם חוץ מאוטום. שזה מעניין, בהתחשב בכך שהתיאור שלה בוודאי מפורט יותר משל האחרים. היא עובדת עליו קרוב לשנה. אבל היא גם החברה הכי טובה שלי, ובמקרה הזה אין לי ספק שהיא בוחרת להציל אותי; כי אם היא תציג את ראשי הפרקים אחרי הבלגן שלי, אני רק איראה גרוע יותר.

הכיתה מתחלקת לקבוצות קטנות, ואנחנו יושבים יחד, מעלים רעיונות, עוזרים זה לזה לגבש את סיפור המסגרת. אני תקוע עם ג'ולי ומק'קנה, ומכיוון שהספר של מק'קנה עוסק בנערה שמישהו זורק אותה ואז היא הופכת למכשפה ונוקמת בו, אנחנו מדברים בערך עשר דקות על הספר שלה לפני שהדיון חוזר לדיבורים על הנשף שמתקרב וניתוח יסודי של הפרידה של הצמד מק'אשר.

זה משעמם אותי כל כך עד שאני מגלגל את הכיסא ומתרחק מהן. אני רוכן אל הדפים ומקווה שפתאום תתעורר בי השראה.

שוב ושוב אני כותב את אותה המילה:

פזמו.

פזמו.

פזמו.

זה מקום כמו כל מקום אחר וברזמנית מוזר ושונה לגמרי. המוצא שלי הוא ערוב של הונגרי ושכרי, מה שהופך את המראה שלי לרגיל למדי בכל מקום ברחבי המדינה. אבל בפרובו, זה שיש לי שיער חום ועיניים כהות, כבר מספיק כדי שאהיה יוצא דופן. מהמקום ממנו אני מגיע בצפון קליפורניה, רוב האנשים כבר לא אמריקאים לבנים, ובטח לא מורמונים, אפילו לא קרובים לזה. ומה עוד? אף אחד שם לא צריך שיסבירו לו מה זה להיות דו־מיני. מאז שאני בן שלוש־עשרה גיליתי עניין בבנים. אבל אפילו עוד לפני זה, ידעתי שאני כנראה מגלה עניין גם בבנות.

המילים שאני כותב משנות לאט צורה, הופכות למשהו אחר, למשהו בעל פנים, למחשבה.

אני לא מכיר אותך בכלל.

אז למה אני מדגיש כאילו

שאני יכול לאהוב אותך?

(אבל רק קצת)

מודאג מכך שאוטום תתפוס אותי משתמש במשפט שלנו כשאני חושב על משהו אחר – משהו אחר – אני מסתכל אחורה והנשימה שלי נעצרת בבת אחת כשאני רואה אותו עומד מאחורי וקורא את מה שאני כותב.

לחיים סמוקות, חיוך מהוסס.

"איך הולך עם מתווה העלילה?"

אני מושך בכתפיי ומזיז את היד שלי כדי לכסות את ארבע השורות המטורפות שעל הנייר. "אני רואה שכולם כבר כל כך מתקדמים." הקול שלי רועד. "לא הבנתי שאני צריך לגבש מתווה לפני שאני מתחיל לכתוב. כנראה שחשבתי שנעשה את כל ההכנות פה." סבסטיאן מהנהן. נשען קדימה ומדבר בשקט. "גם לי לא היה מתווה במשך כמה שבועות."

צמרמורת. עור ברווז. יש לו ריח חזק כזה, של בחור. הד קלוש של דיאודורנט מעורבב בניחוח גברי שאי אפשר לתאר במילים.

“באמת?” אני שואל.

הוא מזדקף, מניד בראשו. “כן, התחלתי בלי לדעת בכלל מה אני עומד לעשות.”

“אבל בסופו של דבר יצא שכתבת משהו מבריק.” אני מחווה על הדפים הכמעט ריקים שלפניי. “אני לא חושב שיכול להיות שהברק יכה פעמיים באותה הכיתה, שנה אחרי שנה.”

“אף פעם אי אפשר לדעת.” הוא אומר ומחייך אליי. “אני הרגשתי את הרוח נמצאת איתי בזמן שכתבתי. הרגשתי שיש לי השראה. אתה לעולם לא יכול לדעת מה יקרה. פשוט תישאר פתוח וזה יבוא.” הוא מסתובב ועובר לקבוצה הבאה ואני נשאר מאחור מבולבל לגמרי.

סבסטיאן יודע – ברור שהוא יודע – שאני נמשך אליו. העיניים שלי משוטטות על פניו, צווארו, החזה שלו, מכנסי הג'ינס שלו, על כל גופו – בלי שאני יכול לשלוט בזה – בכל פעם שהוא נכנס לכיתה. האם הוא קרא את השורות שכתבתי? הוא מבין שזה הוא שמעורר בי השראה? אז למה הוא זרק את כל העניין הזה עם הרוח? יכול להיות שהוא משתעשע בי?

אוטום מביטה בי מהצד השני של הכיתה והשפתיים שלה מביעות בלי קול את המילה: מה? כי אני בטוח שזה נראה כאילו אני מתמודד עם תהליך מתמטי מורכב כלשהו בראש שלי. אני נד בראשי ומזיז את היד, חושף את המשפטים שכתבתי.

משהו מאיר בתוכי, הבהוב קל של רעיון, חוט שנמשך מהלילה ההוא בחדר של אוטום ועד לכאן ועכשיו.

הילד הקוויר. הילד המורמוני.

“סבסטיאן” אני קורא לו.

הוא מסתובב ומביט בי מעבר לכתפו וזה מרגיש שהעיניים שלנו מחוברות באיזה קשר בלתי נראה. אחרי כמה שניות הוא פונה ועושה את דרכו חזרה אליי.

אני מחייך אליו את החיוך הכי מוצלח שלי. "פוג'יטה חושב שאני צריך את העזרה שלך."

העיניים שלו מתגרות. "ואתה חושב שאתה צריך את העזרה שלי?"
"עד עכשיו כתבתי רק שתי שורות."
הוא צוחק. "אז נראה שכן."
"נראה שכן."

אני מצפה שהוא יציע לי שנעבור לשולחן הרחוק ליד החלון, או שניפגש בספרייה בזמן החופשי שיש לי. אני לא מצפה שהוא יאמר, "יש לי קצת זמן פנוי בסוף השבוע הקרוב, אני אוכל לעזור לך."
אני מרגיש כאילו כל החדר מסביב מתמוטט ונעלם כשהוא אומר את זה, והלב שלי ממריא בקצב מטורף.
זה כנראה רעיון רע מאוד, גרוע. כן, אני נמשך אליו, אבל אני פוחד שאם אחפור עמוק יותר, אני לא כל כך אוהב את מה שאמצא שם.

אבל זה בסך הכול יהיה לטובה, לא? בכל מקרה, בטח לא יזיק לבלות איתו קצת זמן מחוץ לכיתה, לקבל תשובות לשאלות שלי כמו, האם נוכל להיות חברים? או אפילו יותר מזה?
אלוהים, אני צריך להתקדם פה בזהירות רבה מאוד.
הוא בולע רוק, ואני רואה איך שזה מניע את הגרון שלו.
"מתאים?" הוא שואל והעיניים שלי נמשכות חזרה אל עיניו.
"כן." אני עונה ובולע רוק והפעם זה הוא שמסתכל. "באיזו שעה?"

לרכישת הספר המלא לחצי כאן